ERIC DE NOORMAN

ERIC de NOORMAN

door HANS G. KRESSE



DE VLOEK VAN HET GOUD

HET MOERASMONSTER

9

de vloek van het goud



DOOR HANS G. KRESSE

Een Avontuur van

ERIC de Noorman

Toonder Studio's – Wolters-Noordhoff nv

ISBN 90 01 50463 9







„Spreek op, Knud, wat zijn je moeilijkheden? " De nieuwe krijgsaanvoerder schuifelt onrustig heen en weer en loert van Eric naar Svitjold. „Nog steeds dezelfde, koning," mompelt hij. „Geld! De krijgers willen betaald worden. Ze wachten al zo lang! " Zuchtend haalt Eric zijn schouders op. „Tja... begrijpelijk. Ze hebben 't leven er af gebracht tegen Hovin... maar veel meer ook niet. We zijn straatarm, Knud... Het komt allemaal wel weer goed... natuurlijk. Vraag je mannen of ze nog wat wachten willen? ! " Zwijgend verlaat Knud het vertrek; de Noorman staart roerloos voor zich uit, tot een vreemd gekrijs hem doet opspringen. Met snelle passen begeeft hij zich naar het gebouwtje, waar hij Winonah en Erwin al bij de voederkist vindt. Het arendsjong laat zich gewillig op de arm zetten en schrokt gulzig de brokken vlees op die Eric hem voorhoudt. „Het wordt een mooie vogel," mompelt hij. „Maar gevaarlijk," zegt Winonah ernstig. „En hij krijst lelijk! " vult Erwin aan. „Toch houd ik hem," grijnst Eric, terwijl hij naar zijn werkvertrek terugloopt. Hij zet zich weer aan de arbeid en kijkt verstoord op als met een klopje zijn dienaar binnentreedt. „Eh... een nogal ongewone bezoeker..." begint de oude Toste. „Hier ben ik al! " klinkt een opgewekte stem. Stomverbaasd kijkt Eric naar de verschijning die zelfverzekerd zijn kamer binnendrentelt.







„Wat betekent dit? " vraagt Eric aan Toste, die staat te trillen op zijn benen. „Zeg ben jij de koning? " vraagt de zonderlinge bezoeker. De Noorman knippert verbaasd met zijn ogen; alles schittert, flonkert en blikkert aan die jongeling. Beduusd staart hij naar de kostbare dolk aan zijn al even kostbare gordel. „Mooi? " vraagt de jongen, „hebben? " Voor Eric weet wat hem overkomt, wordt hem de pronkerige dolk in de armen geduwd. Volslagen gek, denkt Eric en met een hoofdgebaar wenkt hij Toste de knaap de kamer uit te brengen. Maar 't is niet nodig. „Ik heb nog veel meer, koning! " zegt de zonderling gul. Hij wipt de kamer uit en Eric doet haastig de grendel erop. „Zeg wat is dat voor een figuur? " vraagt hij aan Toste. Deze haalt zijn schouders op. „Hij barst – met uw goedvinden – van de rijkdommen. Waar hij 't vandaan heeft mag de hemel weten."

De knechten beneden kunnen hun ogen ook niet geloven. Ze tasten begerig rond in de walgelijke rijkdommen, die de jongeman achteloos in een hoek heeft gezet. „Mooi he? " knalt een stem door het vertrek. De dienaren laten verschrikt alles vallen. „Hou maar hoor! " schatert de eigenaar. Hij scharrelt wat in de troep rond en haalt er een kistje uit. „Pak maar wat je wilt! " roept hij de knechten toe, die zich dat geen twee keer laten zeggen en stormt de trap weer op. Hij bonkt ongeduldig op de gesloten deur en stoort zich niet aan het strenge gezicht van Svitjold. Blikkerend en schitterend wappert hij de kamer binnen. Zijn oog valt op Winonah. „Oh... dàg! " grijnst hij, „wat ben jij móói! Hier, voor jou! " „Nu is het welletjes! " gromt Eric en geërgerd treedt hij op de knaap toe.






„Heb jij geen manieren? ! ·" snauwt Eric de jongeman toe. Deze kijkt verschrikt om zich heen. „Manieren? " mompelt hij beduusd. „N-nee... hee, die ken ik helemaal niet! Wel goud, edelstenen heb ik... maar manieren... nee, nooit van gehoord." „'t Is schande! " klinkt Svitjolds donkere stem. Dreigend komt hij op de knaap toe. „Als jij denkt met de koningin en met de koning een loopje te kunnen nemen, vergis je je, vriend! *Eruit!* " Hij wil de jongeman in zijn nek grijpen, maar Winonah komt haastig tussenbeide. „Ik geloof dat er een misverstand in het spel is," glimlacht ze. De jongeman bloost tot in zijn nek als zij hem aanspreekt. „Weet je niet wat dat zijn, manieren? " vraagt ze zacht, „heb je die nog nooit... gezien? " Hij schudt ontkennend zijn hoofd. Winonah kijkt de Noorman veelbetekenend aan. „Zijn... zijn ze kostbaarder dan goud of zo? " vraagt de knaap, duidelijk bedrukt. „Ik dacht dat goud..." „O ja, goud is natuurlijk héél kostbaar," knikt Winonah met een vage glimlach, „en heel belangrijk... nietwaar Eric? Er zijn mensen genoeg die denken dat goud belangrijker is dan manieren." „'t Kan soms verduveld belangrijk zijn," gromt Eric, denkende aan de achterstallige soldij. „Er zijn massa's mensen met goud en geen manieren," vervolgt de koningin, „en helaas ook menigeen met manieren en geen goud... men moest van beide wat hebben..." „Oh, goud heb ik genoeg! " zegt de knaap handenwrijvend. „Kun je krijgen! Wacht even! " Hij stormt het vertrek uit en is in minder dan geen tijd terug met twee van Erics knechten, die een loodzware zak torsen. Als was het een veertje zo licht, neemt de jongeman de zak van hen over en zet deze met een dreun op tafel. De zak scheurt en een lawine van blinkende goudklompen stort over de tafel uit. „Laten we ruilen! " klinkt de stem van de jongen blij. „Jullie die zak goud, ik een zak manieren! "







Bijna letterlijk verblind door de ontzaglijke rijkdom aan goud die ze daar opeens voor zich zien, staren de aanwezigen elkaar beduusd aan. „Haal die zak weg! " klinkt Erics stem vreemd kalm. „*Nu*! " Schichtig doet de jongen wat hem gezegd is. „Wil je niet ruilen, koning? " mompelt hij. „Je mag 't ook zo hebben, hoor... Ik heb zóveel, dat ik zelf màkkelijk koning zou kunnen zijn..." „Maar voor al dat goud kan ik je nog geen zak manieren geven," zegt Winonah met een vrolijk lachje. „Hij neemt ons in de maling, wat ik je brom," zegt Svitjold kwaad. „Ik begin 't ook te geloven! " is Erics antwoord. „Verdwijn, jongeling! Uit deze kamer, bedoel ik. Mijn knecht zal je een plaatsje aanwijzen, waar je slapen kan; gastvrijheid mag ik je niet weigeren... maar *verdwijn*! " Als een geslagen hond schuifelt de knaap naar de deur. „En dank de koningin! " roept Eric hem na. „Want om haar wil heb ik mijn geduld met jou bewaard! "

De volgende dagen is de rare snaak hét onderwerp van gesprek voor de burchtbewoners; hij deelt links en rechts geschenken uit en – al heeft de Noorman zijn mensen verboden deze geschenken aan te nemen – er is geen vechten tegen. Bovendien, hij kan 't ze moeilijk kwalijk nemen. „Ik wou dat *ik* zo'n zak goud ergens had! " zegt hij tot Winonah, „dan kon ik tenminste mijn krijgers hun diensten betalen! "

„Hela! " roept de jongeling op een ochtend een edelman aan, die de avond tevoren op de burcht was aangekomen. „Wat heb jij daar een mooie veer op je hoed! Je lijkt wel een échte fazant! " „Jij bent óf gek óf je zoekt ruzie! " snauwt de edelman. „Maar ik denk het eerste! " en hij wil geërgerd doorlopen. „Nee, ho eens even! " roept de knaap. „Kan ik die veer niet kopen? " „Je zoekt dus ruzie! " mompelt de edelman en zich kalm omdraaiend geeft hij de vreemde jongeling een kletsende slag in het gezicht.






Verbluft staart de jongeling een ogenblik naar de edelman. „Je... je sláát me! " schreeuwt hij dan, langzaam rood wordend. „Waarom? ? " „Je vraagt erom," zegt de edelman afgebeten. „Kinkel! " „Ik vroeg om je véér, niet om een klap," loeit de knaap met een stem als een klok. „Als je vechten wil, zeg het dan! " Het zwaard flitst de edelman uit de schede. „W-wacht even! ik ben nog niet zo ver," brult de jongen. Hij springt driftig heen en weer en morrelt aan zijn zwaard. „Eerlijk vechten! " „Haast je niets, ik wacht wel," grijnst de ander, wiens woede alweer bekoeld is. Hij zucht diep als de knaap eindelijk zijn veel te logge, veel te kostbare zwaard in de hand heeft. De zwaarden ketsen op elkaar, dan doet de edelman een uitval en de jongen springt met een gil achteruit. „Dit is geen véchten! " protesteert hij, „dit is... dit is... wacht, dan zal ik je laten zien wat vechten is! " Met een boog smijt hij voor de ogen van de onthutste edelman zijn dure zwaard in een hoek. Voor de ander er op verdacht is, wordt hij door twee vervaarlijke knuisten opgetild. De edelman slaakt een rauwe kreet; het zwaard glipt uit zijn hand. „Eerlijk vechten! " brult de knaap zegevierend, terwijl hij zijn slachtoffer door de lucht zwaait.

„Houd op! " klinkt een woedende stem en gevolgd door een aantal krijgers stormt Eric de hal binnen.







De aanblik van al die krijgsknechten bekoelt de knaap. Hij laat de edelman behoedzaam op de grond zakken. Deze ziet zo wit als een doek en staat te tollen op zijn benen. „Eruit! " bitst Eric. „Nu meteen! Pak je spullen en verdwijn! " „Is er niet weer van een misverstand sprake? " klinkt een koele stem naast hem en Winonah treedt tussenbeide. Zij wendt zich tot de edelman. „Verontschuldiging voor deze behandeling van onze vreemde gast," zegt zij. „Hij weet niet beter.." „Eerlijk gezegd," mompelt de edeling, „was mijn eerste indruk al dat hij een beetje..." een veelzeggend gebaar maakt zijn woorden af. „En dan spijt het mij dat ik mij heb laten gaan! " besluit hij met een buiging. „Kijk, jongeling," glimlacht Winonah, „„dát zijn nu... manieren." De knaap zoekt verbijsterd de grond af, want daar keek de edelman óók. „Dus uw eer is niet aangetast? " vraagt de Noorman. „Niet in het minst," antwoordt de ander met een meewarige blik op de jongen. „Ga jij dan maar eens even met mij mee, vrind! " wenkt Eric de vreemde snoeshaan. „Je naam is me niet eens bekend," begint Eric. „Gnom heet ik, koning," zegt de jongen vriendelijk. „Wel Gnom..." zegt de Noorman, terwijl hij zich afvraagt hoe iemand aan zo'n naam komt, „wat zoek je hier eigenlijk? " „Ah! " grijnst de knaap. „Eer en roem... aanzien en macht... ik heb er goud genoeg voor hoor! " Eric glimlacht hoofdschuddend. „Er zijn zaken die niet voor goud te koop zijn, beste Gnom. Roem verwerf je door de dingen die je doet. Eer... eer is nog moeilijker... je hebt 't of je hebt 't niet... Aanzien? wat is aanzien... een edelman heeft het; of hij het verdient of niet en macht... ook macht is in handen van de edelen... Jij bent geen edelman, Gnom." „Ben ik geen edelman? " roept Gnom uit. „Nou, dan word ik het toch? Goud genoeg! "







Het duurt een hele tijd voor de bewoners van Wograms burcht enigszins aan de rumoerige aanwezigheid van Gnom gewoon zijn. Langzamerhand weet de knaap door zijn ongekunstelde natuurlijkheid de waardering van Eric en de edelen te winnen maar men kijkt minachtend neer op zijn vertoon van praal en rijkdom.

„Erwin loopt met Gnom weg," zegt Winonah. „Het was toch een goede gedachte dat wij de knaap hier hebben gehouden." De Noorman knikt instemmend. „Het is geen slechte jongen," meent hij. „Met een zwaard kan hij niet overweg, maar kijk eens wat hij met een boog of een mes kan verrichten. Waar heeft die jongen dat geleerd? "

Terwijl Eric geboeid blijft toezien, spaart Erwin, beneden op het burchtplein, zijn lofbetuigingen niet. Pum Pum daarentegen is terughoudend en vindt de Noorman nog steeds de beste schutter van het land. Gnom stoort zich niet aan het gebabbel en heeft een kruikje aan een boomtak opgehangen.

„Let op, prins! " schalt zijn vrolijke stem. Ogenschijnlijk zonder te richten brengt hij de boog ter hoogte van zijn heup, half liggend op een eigenaardige manier. Snel en zeker schiet de pijl naar voren en het kruikje spat in kleine stukken uiteen.

Eric wendt zich van het schouwspel af en terwijl Winonah zich naar de dienstmeiden begeeft, zet hij zich aan zijn werktafel. Er kan wat groeien uit die knaap! Een oude dienaar komt binnen en meldt vijf bezoekers uit het oosten. „Breng ze binnen! " beveelt de Noorman.






In de hal van de burcht treedt Eric de vreemdelingen tegemoet. De wapenknechten nemen de bezoekers in hun vreemde kledij opmerkzaam op. Vooraan staat een steviggebouwde man, met een breed litteken dat over zijn wang naar zijn mond tot zijn kin loopt.
„Weest welkom! " zegt de Noorman hartelijk. „Het grote opperhoofd Gonor," antwoordt de man met het litteken plechtig, „zendt de hoofdman der Noren zijn groet! " Een trek van voldoening vliegt over Erics gelaat. „Gonor! " zegt hij, „mijn trouwe, edele vriend! "* „De grote Gonor," gaat de woordvoerder van de groep verder, „biedt u, ingevolge zijn belofte, een prachtige, jonge hengst aan. Het dier staat op het binnenplein van uw burcht." „Laten wij eens gaan kijken," beslist de Norenkoning.
Bewonderend gaat Erics blik over de sterkgespierde borst, de slanke benen, de ferme hoeven en het fijne hoofd met de donkere, grote ogen. „Een koninklijk ros! Een zoon van Raven! " merkt hij op. De man met het litteken knikt instemmend.
„Het zij mij vergund de dapperen van Gonor te herbergen! " nodigt Eric de donkere mannen uit. „Wij betreuren het, maar slechts weinig tijd is ons gegund. Wij moeten onmiddellijk afreizen," zegt de leider van de groep.
„Zoals je wilt! " herneemt de Noorman. „Doch enkele ogenblikken zul je wel willen blijven. Wij hebben hier nog een gast uit het oosten. Mogelijk ken je hem? " Misschien wordt aldus het raadsel van Gnoms herkomst opgelost, denkt Eric.

* Lees *De koning der steppen.*






Als de knaap met zijn gebruikelijke haast het vertrek binnenstuift, is het Eric onmiddellijk duidelijk dat deze ontmoeting nutteloos is. Beide mannen staren elkaar aandachtig aan, maar niets verraadt dat zij elkander kennen.

„Deze mannen komen uit het oosten," zegt de koning veelbetekenend. „Ik kom uit een ander oosten. In mijn oosten groeien de staarten niet op iemands hoofd," giechelt Gnom, terwijl hij de haarvlecht van Gonors afgezant op zijn hand laat spelen. Met een heftige beweging schudt de man de arm van de argeloze jongeling af. Zijn ogen flikkeren als karbonkels. „Een krijger van Gonor duldt geen belediging," sist hij.

De zonnige lach sterft weg op Gnoms gelaat doch voor de opkomende woede zich een uitweg kan zoeken in zijn spieren, stapt de koning naar voren en beduidt hem met dringende blik zich terug te trekken. Dan herhaalt de koning zijn vraag: „Kun je mijn gastvrijheid werkelijk niet aanvaarden? " „Neen," antwoordt Gonors afgezant, „want ons wacht een lange reis. Vergun ons, machtige heer over vele krijgers, heen te rijden." Er ligt iets onverzettelijks in de koele toon van de spreker. „Groet mijn broeder Gonor, uw opperhoofd! " zegt Eric ten afscheid, als hij hen tot buiten de poort uitgeleide doet.

De woordvoerder knikt even en in stevige draf verdwijnen Gonors krijgers in de verte. Geen van de mannen heeft ook maar een enkele keer omgekeken. Als Eric de burcht weer binnengaat, kan hij geen verklaring geven voor het drukkende gevoel van onbehagen, dat hem besluipt...

10-23





De Noorman is de vreemde houding van Gonors afgezanten weldra vergeten. De koolzwarte hengst neemt echter een grote plaats in zijn leven in. Ieder vrij ogenblik is hij met het dier bezig en elke dag bemerkt hij meer en meer hoe goed zijn vriend het paard heeft afgericht. Wanneer zijn werkzaamheden het toelaten, trekt Eric er op uit met zijn duivelszwarte rijdier voor een onbezorgde rit door de vrije natuur. Wolf draait rustig achter zijn meester en de arend, die nu veertien weken oud is, krijst opgewonden. De Norenkoning heft de arm met de vogel omhoog: met krachtige vleugelslag verheft het jonge dier zich langzaam in de lucht. Hoog stijgt hij boven de bomen uit.
Een doordringend gefluit weerklinkt: onmiddellijk gehoorzaamt de jonge adelaar en keert in grote kringen terug. De arend heeft de les goed begrepen. Het geduld en het onderricht zijn niet tevergeefs geweest.
Opnieuw laat de koning de vogel los. De arend wiekt met brede vleugelslag de wolken tegemoet. Eric blijft de vogel nazien... dan snerpt zijn gefluit, doch nu wordt het voor hem duidelijk dat hij te vroeg gejuicht heeft. De roofvogel wordt een kleine stip in de lucht en maakt geen aanstalten om terug te keren. Ietwat verontrust spoort Eric zijn hengst tot grotere spoed aan om de adelaar niet uit het oog te verliezen. Doch hoger en hoger stijgt de arend, om dan, met een snelle wending, over de boomtoppen te verdwijnen.







Met de tong uit de bek draaft Wolf langs het smalle wildpaadje achter zijn meester aan. Langzamerhand wordt het lichter tussen de boomstammen en weldra strekt het golvend heuvellandschap zich voor de Noorman uit. Ogenblikkelijk hebben Erics scherpe ogen de jonge arend ontdekt en met een kreet van voldoening geeft hij zijn paard de sporen. Nogmaals klinkt het langgerekte, doordringende gefluit van de Noorman tevergeefs door de ruimte. Ofschoon Eric beseft dat de afstand wellicht te groot is, fluit hij een derde maal en bijna gelijktijdig zwenkt de arend plotseling en verdwijnt als een kleiner wordende stip in de verte.
Teleurgesteld houdt Eric zijn ros in. Het is verloren moeite en er blijft niets anders over dan naar de burcht terug te keren. Met een laatste blik in de lucht, waar van de vogel niets meer te bespeuren is, wendt de Noorman de teugel. Nu bemerkt Eric welk een grote afstand hij heeft afgelegd.
Een koele wind is opgestoken. In de langzaam dalende schemering rijdt de Noorman ontmoedigd huiswaarts. Eensklaps trillen door de ijle lucht de rauwe kreten van een roofvogel. Wolf blijft staan en heft luisterend de kop op. Onwillekeurig draait de Noorman zich om en ziet daar, scherp afgetekend tegen de purperen hemel, een adelaar met brede wiekslag naderen. Het arendsjong! De Noorman houdt de teugels in en klapwiekend zet de vogel zich op de hem aangeboden arm. Een gevoel van trots en voldoening overrompelt Eric, maar maakt plotseling plaats voor een hevige ontsteltenis. In de gekromde snavel klemt de arend een bloedig stukje leder...







Behoedzaam grijpt de Noorman het stuk leder uit de scherpe snavel. Deze lap behoort tot een kledingstuk... en die bloedvlekken brengen een onheilspellende boodschap...
Het vreemde gedrag van de adelaar rukt Eric los uit zijn overpeinzingen. Krijsend wipt de vogel omhoog en zijn scherpe klauwen grijpen in 's konings lederen jachthemd. Onverwacht slaat het arendsjong de machtige vleugels breed uit en verheft zich in de lucht. Doch na slechts enkele wiekslagen keert de vogel reeds terug. Hij cirkelt boven het hoofd van de Norenkoning en vliegt opnieuw dezelfde kant uit, als wil hij iets zeggen. Vastbesloten begint de Noorman de jonge arend te volgen. Groter worden de afstanden die de adelaar aflegt, maar Eric verliest hem nu geen ogenblik meer uit het oog. De zwarte hengst gehoorzaamt aan de druk van Erics knieën en in galop doorkruist de Noorman opnieuw de bosstrook. Dwars door het heuvelland, door dicht struikgewas en langs eenzame boomgroepen rijdt de Noorman en steeds blijft de adelaar voor hem uit vliegen.
Eensklaps bemerkt Eric dat Wolf onrustig begint te worden. Grommend snuffelt het trouwe dier over het mulle zandpad, plotseling vooruitschietend alsof hij een spoor gevonden heeft. De koning zet zijn ros tot nog groter spoed aan en volgt zijn hond op de voet. In razende vaart wijkt Wolf van het nog nauwelijks te onderscheiden pad af en blijft onverwacht, zacht jankend bij een kleine groep bomen staan. Daar liggen vier menselijke gestalten en één blik is genoeg om de Noorman te overtuigen, dat zij niet meer tot de levenden behoren...






Behoedzaam treedt de koning op de roerloze gedaanten toe. Na een lichte aarzeling buigt hij zich over de lichamen en met een schok herkent hij in die donkere gelaatsuitdrukking, de vreemdgesneden lederen kleding, Gonors afgezanten! Doch slechts vier! De aanvoerder, de man met het litteken, ontbreekt. Terwijl Wolf met overeindstaande haren grommend toekijkt, neemt zijn meester de slachtoffers nauwkeurig op. In de krampachtig dichtgeknepen hand van één der mannen ontdekt Eric een lederen koordje. Met grote moeite wringt Eric het los. Hij houdt een stukje leder vast. Onmiskenbaar is dit het overblijfsel van een buidel.
Roofmoord! denkt de Noorman bitter. Methodisch begint hij de grond te onderzoeken. Daar... de hoefafdrukken van vijf paarden... Hier zijn de mannen afgestegen. En hier vertellen de diepe hoefafdrukken hem, waar de vijfde man in galop is gevlucht. Doch hoewel Eric geduldig verder speurt, kan hij geen enkele voetafdruk van de aanvallers ontdekken. Nauwkeurig onderzoekt hij de pijlen, die deze mannen het leven hebben gekost. Zij zijn alle van hetzelfde maaksel en als Eric ze vergelijkt met de pijlen uit de kokers der slachtoffers, valt de laatste twijfel weg. De schachten zijn van dezelfde houtsoort. De bevedering is aan drie zijden aangebracht en bovendien afkomstig van een hem onbekende vogelsoort. De man met het litteken heeft zijn makkers vermoord.
Peinzend wendt de koning zich af, doch juist als hij de zwarte hengst wil bestijgen, wordt zijn aandacht gevestigd op een schittering tussen de struiken. Langzaam treedt hij op het blinkende voorwerp toe en bukt zich... Als hij zich opricht, ligt in zijn hand een glinsterend klompje goud...







Peinzend rijdt Eric huiswaarts. Goud! denkt de Noorman. Vier mensen die aan de gouddorst ten offer zijn gevallen. Goud! blijft het in zijn hoofd hameren en inmiddels dringt zich een naam op: Gnom! Waar heeft die onmogelijke jonkman zijn zakken met goud gevuld? Er moet ergens een verband bestaan tussen deze knaap en het goudbundeltje, dat van de man met het litteken een moordenaar heeft gemaakt...

Als de koning op de burcht is aangekomen, gunt hij zich slechts een korte rust en ontbiedt daarop Gnom. Glunderend komt de jongeling binnenvallen. In enkele zinnen herhaalt Eric wat hij aan Winonah en Svitjold heeft medegedeeld over zijn belevenissen. Scherp slaat Eric het gelaat van de jongen gade, als hij hem het goudklompje voorhoudt, doch in verheven onschuld blikt Gnom naar het blinkende metaal.

„Waar komt jouw goud vandaan, vriend?" vraagt de Noorman. „O, ik ben rijk! " zegt de jonkman onnozel. „Maar..." voegt hij er aan toe, „wie mijn goud steelt, zal ik weten te vinden, hoor! " „Ben je bang voor dieven, Gnom? " wil de koning weten. „Men merkt het altijd te laat! " antwoordt de jongen effen. Eric wenkt de knaap, dat hij kan gaan.

„Men merkt het altijd te laat," herhaalt Svitjold. „Bedoelde hij dat zijn goud gestolen werd? " vraagt hij. „Ik heb er nu genoeg van! " zegt Eric verbolgen. „Ik zal hem dwingen te spreken! "

Vastberaden begeeft Eric zich naar Gnoms vertrek. Alles is overhoop gehaald; een kostbaar kistje ligt op de grond... leeg! Het pronkerig zwaard is er nog en Gnoms dure kledingstukken liggen overal verspreid. Doch de zak goud is verdwenen. En het is de Noorman duidelijk dat de jonkman de burcht heeft verlaten...

„Waar is Gnom? " vraagt Eric scherp aan de dienaar, die aan de knaap is toegewezen, maar deze haalt zijn schouders op. Verstoord keert de koning bij Winonah en Svitjold terug. „Gnom is verdwenen," zegt hij kort. De kamerdienaar van de jongeling komt met een meisje binnen. „Heb jij Gnom kortgeleden gezien? " vraagt Eric. „Heer koning! " stottert het meisje, „hij... ik..." „Komaan, mijn kind, spreek vrijuit," zegt de vorst vriendelijk.

Het kind haalt diep adem. „In de gang, heer koning! " zegt ze haastig, „hij ging vlak langs mij heen en hij deed zo vreemd... hij liep in zichzelf te praten." „Heb je verstaan wàt hij zei? " dringt de Noorman aan. „Goud, zei hij steeds, ja, dàt zei hij, goud en iets van gevaar..." „Ei zo," zegt Eric afwezig, „wel bedankt, je kunt gaan, meisje! "

„Gnom is dus gevlucht! " stelt Winonah vast. „En mèt zijn goud! " voegt Svitjold er aan toe. Eric schudt nadenkend zijn hoofd. „Gevlucht met zijn goud," herhaalt hij, „dat betekent dat Gnom zich het verhaal over Gonors mannen erg heeft aangetrokken." Dan richt de koning zich vastberaden op. „Ik onderzoek dit zelf! " zegt hij. „Svitjold moet mij tijdens mijn afwezigheid vervangen! "

Enige uren later draagt de koolzwarte hengst zijn meester opnieuw over de zandweg. Het gekrijs van de jonge adelaar op Erics arm doet de zangvogels angstig wegfladderen. Met Wolf voor zich uit rijdt de Noorman in oostelijke richting, de prikkeling van het onbekende in zijn bloed.






Zonder moeite vindt Eric het spoor van de jongeman. Hoewel Gnom een aanzienlijke voorsprong heeft, staan toch de hoefafdrukken van zijn rijdier duidelijk afgetekend in het mulle zand. Uur na uur rijdt Eric verder. Weldra breidt zich voor de koning dezelfde heuvelachtige streek uit, waar hij de moord op Gonors afgezanten heeft ontdekt. Doch het valt de Noorman op, dat Gnom niet het pad heeft ingeslagen dat naar de plaats van de misdaad leidt. Als de avond begint te vallen worden de bossen allengs nog minder dicht en in de nabijheid van een smalle rivier zoekt Eric onder de bomen een plek uit om de nacht door te brengen.

Na enige uren slaap trekt Eric in de ochtendschemering de zon tegemoet. Hij steekt de rivier over, waar het spoor van Gnom nog maar nauwelijks zichtbaar is. Tot zijn verrassing stelt de Noorman eensklaps vast, dat een ander spoor, van rechts komende, zich met dat van de jongeman heeft verenigd. Verwonderd vraagt de koning zich af wie deze tweede ruiter wel kan zijn. Na enkele uren buigt een van de beide sporen naar rechts af. Eric houdt de hengst in. Het meest rechtse spoor loopt lijnrecht naar het oosten. Na een korte aarzeling besluit de Noorman, dit te blijven volgen, omdat dit hoogstwaarschijnlijk de richting is die Gnom gekozen heeft. Met een lichte druk van zijn knieën zet hij zijn ros weer in beweging.

Het wordt een eenzame en eentonige tocht over de heuvels. Dan, onverwachts, valt het oog van de Noorman op Wolf. Het trouwe dier heeft zijn gebruikelijke plaats in de achterhoede verlaten... De wolfshond maakt enkele grote sprongen voor zijn meester uit en heft dan, met een dreigend gegrom, de kop in de lucht...






Dicht langs de grond snuffelend, werkt Wolf zich steeds vlugger vooruit. Plotseling verdwijnt de hond met een vaart achter een brede golving in het terrein. Het gegrom van het dier is echter luid genoeg en wanneer de Noorman de rand van de heuvel bereikt heeft, houdt hij zijn paard met een ruk in.
Wat Eric voor een heuvel heeft gehouden, blijkt niets anders te zijn dan de hoge oever van een droge rivierbedding en daar, in de laagte staat Wolf opgesteld naast een roerloze gedaante. Langzaam leidt de koning zijn paard omlaag. Van tussen de kiezelstenen en het grove rivierzand glinstert het Eric van alle kanten tegen. Goud... en moord, denkt hij. Dan glijden zijn blikken over de tengere gestalte van de ontzielde man aan zijn voeten. Voorzichtig wentelt hij het lichaam van de vermoorde om. Een messtoot in de borst heeft de dood veroorzaakt. Het verstarde gelaat heeft een onaangename, ongunstige uitdrukking; met zijn schamele landloperskledij kan hij nauwelijks een begerenswaardige prooi voor rovers zijn geweest.
Mismoedig richt de koning zich op. Hier ligt, zover het oog reikt, het goud voor het grijpen. Een plotseling opkomende gedachte doet de Noorman verstarren. Dit moet het werk van Gnom zijn... Het zijn toch de sporen van de jongeling, die Eric hierheen hebben gebracht?
Terwijl Eric verder nadenkt, kijkt een man van op de tegenoverliggende oever op het vreemde schouwspel neer; een krachtig gebouwde figuur die, met pijl en boog gewapend, de ogen argwanend op Eric gevestigd houdt...






Een oogopslag overtuigt Eric ervan dat hij hier niets meer kan uitrichten. Juist als hij besluit het spoor van Gnom weer op te zoeken, begint Wolf vervaarlijk te grommen. De Noorman kijkt op.

„Zijt ge tevreden over uw moordenaarswerk? " Er ligt verachting in die diepe, welluidende stem van de onbekende. Zonder gerucht te maken is hij daar plotseling opgerezen. De man maakt met zijn gedrongen, maar brede gestalte, een indruk van grote lichaamskracht. Op het naakte bovenlichaam liggen de spieren als koorden. Stap voor stap, doch bijna onhoorbaar op zijn sandalen, komt hij op Eric toe. „Houd die hond bij u! " zegt hij waarschuwend, „ik dood niet graag een dier en zeker geen hond, maar wel een moordenaar! " Eric haalt zijn schouders op. „Je vergist je," antwoordt hij rustig.

Er valt een lange stilte. De vreemdeling neemt Eric met een peilende blik op. Eindelijk zegt hij langzaam: „Ik geloof u! Uw ogen liegen niet! Doch wat zoekt gij in het gebied van Tamar, de Heerser der Heuvelen? " De koning heeft moeite een glimlach te onderdrukken. „Je vergist je opnieuw! " zegt hij bedaard, „deze streek behoort tot mijn rijk. Eric is mijn naam en de Noormannen dienen mij als hun koning! Ik ben hier gekomen om het spoor te volgen van Gnom, een jongmens dat de gastvrijheid van mijn burcht heeft misbruikt! "

Ietwat geamuseerd kijkt Tamar de koning aan. De vermelding van zijn koninklijke hoedanigheid schijnt op deze natuurmens geen indruk te maken.







„Het land der Noormannen is ver van hier! " merkt Tamar nuchter op. „Gij moogt daarover de koning zijn, in deze heuvelen bezit Tamar het gezag! Gij zoekt een jongeman? " „Ja," zegt Eric langzaam, „een knaap die veel goud in zijn bezit heeft. Goud, zoals het hier verspreid ligt! " De koning wijst op de glinsterende plekjes in de droge bedding, doch de natuurmens haalt achteloos de schouders op. „Ik zal u vergezellen," zegt hij rustig. „Volg mij! "

Zonder een antwoord af te wachten, loopt Tamar de rivierbedding in. De koning volgt hem verbaasd. De gespierde gestalte vóór hem zet een looppas in, die Eric noodzaakt zijn ros in draf te zetten. Het is verbazingwekkend, hoe wolfachtig soepel en gemakkelijk deze Heerser der Heuvelen zich voortbeweegt. Een man met de ongerepte kracht der natuur in zich, denkt Eric met diep ontzag en naarmate de uren verstrijken, wordt zijn bewondering groter. Doch eensklaps komt er een onderbreking in. Tamar staat met een luide uitroep stil.

Eric ziet het reeds van verre: een nieuw slachtoffer! ... „Het schijnt," merkt hij langzaam op, „dat ik mij in deze knaap wel zeer sterk vergist heb. Ik had Gnom tot dergelijke moorden niet in staat geacht, zelfs niet om goud..." Tamar werpt hem van terzijde een blik toe: „Zo ver kan gouddorst ieder eerlijk mens brengen! " klinkt zijn stem en met plotselinge beslistheid laat hij er op volgen: „Tot gindse bergen moet ge deze bedding blijven volgen! " Eric kijkt in de aangegeven richting. Hij knikt en wendt het hoofd om naar zijn vreemde begeleider. Doch de Heerser der Heuvelen is verdwenen.






Verwonderd en wat geërgerd kijkt Eric rond. „De bedding blijven volgen..." herhaalt hij langzaam de laatste woorden van de Heerser der Heuvelen, doch waartoe? Nadenkend stijgt de koning af en zet zich een ogenblik neer op een van de gladde stenen, die hier lang geleden door de rivier zijn aangevoerd. Zijn blikken glijden over de droge rivierbedding, waar, zover het oog reikt, goudkorrels glinsteren tussen de kiezels. Als de rivier dit goud hierheen heeft gevoerd, dan ligt het voor de hand, dat ergens, verder stroomopwaarts, zich een belangrijke vindplaats van het edele metaal bevindt, misschien in de bergen. Een goudmijn in de bergen kan zeer goed de plaats zijn, waar Gnom zijn rijkdom vandaan heeft. En de afgezant van Gonor... ook op de nomade oefent het goud een betoverende aantrekkingskracht uit. Met een zucht hervat de Noorman zijn tocht.

Langzamerhand begint zich weer een dichtere begroeiing te vertonen en wijzen de spaarzame bomen de weg naar een somber naaldwoud, waarin de oude rivierloop wordt opgenomen. Er hangt een vreemde stilte in dit woud, waar zelfs geen vogels schijnen te nestelen. Een oord der verlatenheid, denkt Eric, onwillekeurig huiverend. Doch in deze eenzaamheid dringt zelfs het kleinste geluid tot het scherpe gehoor van de Noorman door. Reeds enige keren heeft hij luisterend het hoofd opgeheven. Dan houdt hij plotseling zijn ros in. Neen, hij vergist zich niet: Daar is datzelfde geluid weer! Het kan niet anders... daar, ergens vóór hem in het woud klinken stemmen, menselijke stemmen.







Hij luistert scherp om de richting te bepalen, vanwaar het gemurmel van stemmen tot hem is doorgedrongen. Behoedzaam leidt hij de zwarte hengst tussen de bomen en stijgt af. De adelaar laat zich gehoorzaam op een tak neerzetten en de Noorman sluipt omzichtig het woud in. De zon is reeds ondergegaan en nog slechts een glimp van schemerig licht dringt door de dichte takken.

Afgaande op het geluid van de stemmen, komt Eric over het dikke naaldentapijt geruisloos naderbij tot waar een zwakrode gloed tussen de dode takken de plaats verraadt, waar de vreemde praters een vuur hebben aangelegd. Als een schaduw volgt hem de wolfshond. De koning kan een vijftal mannen onderscheiden, die er vuil en gehavend uitzien. Flarden van hun gesprek dringen tot Eric door en zo nu en dan klinkt een ruwe lach op, doch van hun plannen of bedoelingen wordt de Noorman niets gewaar. Eric krijgt het eigenaardige gevoel, dat hij de lage stem van de man, die met de rug naar hem toe zit, al vroeger heeft gehoord...

Hij krijgt de gelegenheid niet om er over na te denken. Een van de mannen verwijdert zich en even later maakt de Noorman uit het gekraak van takken op dat iemand in zijn richting nadert. Snel, doch zonder gerucht te maken, trekt de koning zich wat terug...

De voetstappen komen naderbij...

Plotseling ziet hij tussen de stammen twee donkere gedaanten opdoemen. Er vaart een schok door de Noorman heen, als hij de kleinste van het tweetal in het gezicht kijkt. De man met het litteken... De afgezant van Gonor, die zijn eigen makkers vermoordde! En die forse gestalte aan zijn zijde, met die brede schouders... is Gnom...!







Gespannen wacht de Noorman af tot de beide mannen zo ver van hem verwijderd zijn, dat hij hen zonder gevaar voor ontdekking kan volgen. Gnom in gezelschap van de Nomade... Eric klemt de tanden opeen. Deze jonge bedrieger maakt dus toch gemene zaak met de viervoudige moordenaar... Met Wolf aan zijn zijde volgt de koning behoedzaam de beide mannen. Zij hebben de oude rivierloop bereikt en over een korte afstand lopen ze over de harde kiezelgrond om dan aan de andere zijde in het woud te verdwijnen. Ze hebben haast, denkt Eric.

Bevreemd blijft hij staan. Gnom trekt niet in de richting van de bergen, waar zich toch de vindplaats van het goud zou moeten bevinden. De knaap gaat juist de tegenovergestelde richting uit. Dat kan betekenen dat de goudmijn toch ergens in deze streek ligt. Hij zal haar misschien vinden als hij Gnom blijft volgen, doch in het dichte woud zal hij het tweetal moeilijk onopgemerkt in het oog kunnen houden. Gnom schijnt deze streek goed te kennen. Eric acht zich gelukkig dat hij de koolzwarte hengst en het arendsjong heeft achtergelaten. Met Wolf alleen kan hij zich gemakkelijker bewegen en bij mogelijk gevaar een schuilplaats zoeken in het woud.

Doch het volgende ogenblik wordt het de koning duidelijk, dat in dit vreemde avontuur iedere berekening falen moet. Achter hem klinken hese stemmen... Een ogenblik staat hij als aan de grond genageld. Een groep mannen, donker afgetekend in het maanlicht, komt aanstormen. Met katachtige soepelheid duikt Eric achter de stammen, doch het is reeds te laat. Een woedende stem schalt door de vallei: „Daar is die kerel! Grijp hem! ”







Eric beseft onmiddellijk, dat alleen het woud hem een kans op ontsnapping bieden kan. Zo snel als het bijna ondoordringbare woud het toelaat, verwijdert hij zich van de droge rivierbedding. De achtervolgers zijn slechts weinige meters achter hem. Plotseling drukt Eric zich stijf tegen een boom. Op korte afstand komen de achtervolgers voorbij...

Scherp luisterend naar het rumoer van de bende, begint de koning zich in een grote boog een weg te zoeken naar de plaats, waar hij de koolzwarte hengst en het arendsjong heeft achtergelaten. De stemmen klinken ineens weer onheilspellend dichtbij, als Eric zijn trouwe metgezellen heeft bereikt. Snel leidt de Noorman zijn ros tot de rand van het woud en slingert zich in het zadel; de adelaar verheft zich klapwiekend en scheert laag over de vallei. Als de achtervolgers de rivierbedding weer bereiken, zien zij een ruiter te voorschijn schieten. Machteloos schreeuwen ze hem na...

De koning is zich er echter van bewust dat hij nog allerminst veilig is. De vèr-doorklinkende hoefslagen op het harde kiezelzand kunnen licht de aandacht trekken van Gnom en de man met het litteken. Met gespannen zenuwen rijdt de Noorman voort. De zwarte hengst loopt alsof hij vleugels heeft gekregen en reeds waant de koning zich in veiligheid, als een felle kreet de stilte van het woud scheurt. Gnom! „Koning! ! " gilt de jongen en zijn stem slaat over van woede. „Gouddief! Ik zal je...! " En met een bliksemsnelle beweging legt de jongeling een pijl op de pees...



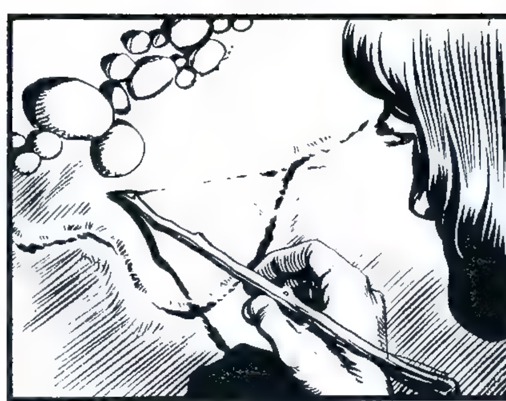



Vluchten... denkt Eric grimmig, vluchten voor *die* knaap... Ongewapend als hij is, moet hij deze vernedering wel dragen! Tot overmaat van ramp maakt de uitgedroogde rivierloop een tamelijk scherpe bocht, zodat de koning zijn aanvallers een bijna recht schotveld biedt. Hij moét er doorheen... Een pijl snort rakelings langs Erics hoofd... Hij werpt zich dieper voorover over de hals van zijn ros... Twee nieuwe pijlen scheren vlak over hem heen... sneller!

In een wilde ren komt Eric buiten het bereik van Gnoms boog en slechts het woedende geschreeuw van de knaap blijft hoorbaar, tot ook dit langzaam wegsterft en de Noorman zijn rijdier eindelijk vaart kan laten minderen.

Peinzend staart hij naar het woud achter zich. Eric is nu weer verder van de bergen dan ooit. Maar misschien ligt de goudvindplaats ergens in dit heuvellandschap? Het is mogelijk, dat Gnom juist daarom met de afgezant van Gonor in deze richting getrokken is. En dàn komt de knaap hier zeker wel langs! Zonder zijn wapens heeft Eric de strijd met de jongeling niet kunnen opnemen, doch wanneer hij Gnom en de Nomade bij verrassing in de weg treedt, dan behoeft hij met Wolf en de adelaar als bondgenoten een krachtmeting niet te ontwijken! In de nabijheid van een bosje zoekt de Noorman een plek uit, vanwaar hij de rivierloop over grote afstand kan overzien. Zijn voorsprong op Gnom is niet bijster groot. De knaap kan te voet niet zo snel vooruitkomen, doch binnen een of twee uur zal de Noorman hem toch wel in het zicht moeten krijgen. Geduldig wacht de koning af.







Het vergeefse wachten op Gnom en de Nomade brengt Eric in een onrustige spanning. Indien de knaap deze richting was blijven volgen, zou hij dit punt reeds lang bereikt hebben. Waarom komt hij dan niet? Wellicht zaten de mannen die Eric ontdekt hebben eveneens achter de man met het litteken en Gnom aan. Maar wààr ging de knaap met zijn moordlustige metgezel heen? Goud zal wel de drijfveer zijn! Dan zou echter de vindplaats van dat goud, een mijn wellicht, niet in de bergen liggen, want Gnom ging juist in de richting van de vlakte. Eric schudt het hoofd. Neen, het kan niet! Het is vanzelfsprekend dat het goud door de rivier uit de bergen is aangevoerd. Gnom wilde zijn achtervolgers dus blijkbaar in de waan brengen, dat zijn doel niet in het gebergte lag.

Met een stokje tekent Eric in het zand een ruwe schets van de rivierloop, kiezelstenen duiden het gebergte aan. Nadenkend bestudeert de koning de primitieve kaart. Gnom is wel de tegenovergestelde kant uitgegaan, doch op deze manier kan hij in een grote boog om zijn belagers heentrekken en aldus toch bij het gebergte uitkomen. „Dat is ook mijn doel! " mompelt Eric.
Als de koning even later in het maanlicht over de vlakte rijdt, kan hij niet vermoeden, hoe juist zijn berekening is geweest. Want aan de woudrand slaan twee mannen de ruiter gade. „Daar is de koning! " gromt Gnom woedend. Dan grijnst hij zelfbewust en zegt met een onheilspellende blik tot de Nomade: „Wacht maar... wij krijgen die goudrover nog wel! "







Na een korte, maar verkwikkende slaap zet Eric de eentonige tocht door het lichtgolvende landschap voort. Ook zijn trouwe dieren hebben in deze weinige uren van weldadige rust nieuwe krachten opgedaan en reeds vroeg in de morgen bereikt de Noorman de eerste uitlopers van het gebergte. Uit het waas van de ochtendnevels ontplooit zich het majestueuze schouwspel van bergkammen, waarover de eeuwige sneeuw als een blinkende mantel ligt uitgespreid.

Geboeid door de overweldigende schoonheid van de ongerepte natuur houdt Eric zijn ros een ogenblik in. De koning neemt de omgeving nauwkeurig op. Om de goudmijn te vinden moet hij allereerst de plaats opzoeken, waar de rivierbedding uit de bergen te voorschijn komt. Doch door buiten het woud te blijven is hij te ver naar het oosten afgedwaald. Vastberaden wendt Eric dus de teugels in westelijke richting.

De Noorman laat de hengst rustig voortstappen om hem in het heuvelachtige terrein niet te zeer te vermoeien. Zijn weg leidt door een maagdelijk gebied waar de bomen in kleine groepen bijeen staan. Nauwlettend geeft de Noorman acht op de plantengroei en het verloop van de hellingen om de ligging van de rivierloop terug te vinden. Uur na uur verstrijkt. Doch dan, wanneer de zon haar hoogtepunt reeds lang heeft overschreden, houdt de koning eensklaps zijn paard in.

Op de bosgrond hebben zijn scherpe ogen menselijke voetsporen ontdekt. De Noorman stijgt af en onderzoekt de nog verse indrukken met grote nauwkeurigheid. Een man op sandalen... in dit verlaten noordelijke gebied! En... alleen...







Na een korte aarzeling besluit Eric de sporen in noordelijke richting naar het gebergte te volgen. Wolf loopt snuffelend bij de grond, voor zijn meester uit. Het glooiende landschap en de verspreide bospartijen maken het moeilijk om over grotere afstand de richting te bepalen, die de onbekende gekozen heeft.
Eensklaps wordt de Noorman er zich van bewust dat de zon, die hij eerst in de rug had, hem nu van rechts in het gelaat schijnt. Opmerkzaam geworden houdt hij de stand van de zon voortdurend in het oog en hij stelt vast, dat het spoor in een grote, wijde kring loopt, om eindelijk naar het zuiden af te buigen. Bevreemd gaat de koning verder. De voetafdrukken leiden hem naar een gebied, waar de bosjes geleidelijk dichter worden en weldra bevindt Eric zich weer in het woud.

Plotseling begint de adelaar onrustig te worden. Met een sprongetje komt hij op Erics arm terecht en scherp krijsend fladdert de roofvogel op. De licht opeenstaande bomen dwingen de arend om dicht boven de grond te blijven, maar met enkele slagen van zijn machtige vleugels verwijdert hij zich snel van zijn meester. Verbaasd volgt de Noorman de volkomen onverwachte bewegingen van de jonge adelaar.
Met de eigenaardige waarnemingszin, die hem aangeboren is, ruikt Eric als het ware het gevaar. Hij draait zich met een ruk in het zadel om... En slechts een onderdeel van een seconde later snort een welgerichte pijl rakelings langs het hoofd van de Noorman...







Snel als de weerlicht laat Eric zich van zijn paard vallen. „Zoek, Wolf! " roept hij de hond toe, die onmiddellijk gehoorzaamt en met een onheilspellend gegrom vooruitschiet... Erics eerste zorg geldt de koolzwarte hengst, die van de aanval niet minder geschrokken schijnt dan zijn meester. De Noorman brengt de hengst tot bedaren en leidt hem behoedzaam in de beschutting van enkele bomen om hem te kluisteren. Een ogenblik blijft de Noorman scherp luisteren en dan werkt hij zich bijna geruisloos door het struikgewas heen. Plotseling blijft hij op een kleine open plek onbeweeglijk staan... Zijn scherp gehoor heeft een nauwelijks hoorbaar geritsel waargenomen en even meent hij links van hem... een schaduw te zien wegglijden...

Doch klaarblijkelijk heeft de Noorman zich vergist. Recht voor hem uit scheurt een woedend gegrom door de stilte, geen seconde later gevolgd door de toornige kreet van een man. Met grote passen werkt de koning zich door het struikgewas heen en ziet van verre, hoe Wolf met rechtopstaande haren op de onbekende toespringt, die vertwijfeld met zijn boog zwaait om de wolfshond met zijn scherpe tanden van zich af te houden.

De man wil vluchten maar Wolf laat zich zijn prooi niet ontgaan. Hoog opschietend in een machtige sprong belandt hij op 's mans rug en door de schok en de zwaarte van de hond valt de boogschutter voorover. Grommend zet Wolf de beide voorpoten op de rug van de vluchteling. Als Eric langzaam nader komt heft de man op de grond het hoofd op en de koning staart in de van woede flikkerende ogen van... Tamar! ! !






Met een blik die weinig goeds voorspelt, pakt Eric de boog op, die de natuurmens bij zijn vluchtpoging uit de hand is gevallen. „Hier, Wolf! " beveelt hij de hond. Onmiddellijk laat het trouwe dier zijn slachtoffer los. „Sta op, sluipmoordenaar!" zegt Eric grimmig.

De natuurmens komt overeind, maar in de manier waarop hij het hoofd opricht en de koning aankijkt, ligt in het geheel geen verslagenheid. „Gij beledigt Tamar! " zegt hij, „mijn boog werd niet tegen u opgeheven! " Eric haalt de schouders op: „Oh nee? Wiens boog dan wel? " vraagt hij. „Ik achtervolgde een man! " gaat Tamar stroef verder, „een man met een litteken over het gelaat." De Noorman ziet de natuurmens doordringend aan. „Dan hebben we dezelfde vergissing gemaakt! " zegt hij. „In welke richting is de man met het litteken verdwenen? "

Tamar wijst naar de rand van het woud en als bij stilzwijgende overeenkomst, spoeden de beide mannen zich deze kant uit. En daar ziet de Noorman, dat zijn vertrouwen in Tamar niet misplaatst is. Over de open vlakte rent een man voor zijn leven. Aan de haarvlechten herkent Eric de afgezant van Gonor. De koning snelt naar zijn zwarte hengst. Ver voor hen uit vecht de man met het litteken krampachtig met zijn boog tegen de scherpe klauwen van de adelaar. „Snel! " roept Tamar, „wij moeten hem grijpen, voor hij het woud aan de overzijde heeft bereikt." En beide mannen zetten de achtervolging voort...






Met wanhopige krachtsinspanning weet de Nomade de rand van het woud te bereiken, vóórdat zijn achtervolgers hem hebben ingehaald. Eric houdt zijn paard met een ruk in. „Houd de hond terug! " roept Tamar waarschuwend. De krachtige stem van zijn meester doet de wolfshond wijken. „Wij kunnen nu niets meer doen! " zegt Tamar beslist. Over de boomtoppen scheert de adelaar met woedend gekrijs.

„Ik volgde het spoor van deze moordenaar," merkt de koning op, „tot ik door hem werd aangevallen. Gisteren bevond hij zich in gezelschap van Gnom! " „Gnom," herhaalt Tamar, „de jongeling met zijn goud, nietwaar? " Eric knikt en Tamar wijst in de richting van het woud, waarin de man met het litteken verdwenen is. „Ik zal hem volgen," zegt hij. „Ik ken deze streek! " „En Gnom? " vraagt de Noorman. Tamar schudt het hoofd... „Niet redetwisten," zegt hij, „volg het spoor in de andere richting tot de plaats waar de man met het litteken de knaap verlaten heeft." Met een hoofdknik wendt hij zich af ēn loopt het woud in.

Zonder veel moeite vindt Eric aan de andere kant van de grote bosweide het spoor van de sandalen terug. „Zou Gnom soms ook door de man met het litteken gedood zijn? " vraagt hij zich af. Volhardend gaat hij de lange weg terug, onbewust van het feit, dat hij bespied wordt door een tweetal kerels met ongunstige gezichten. „Vooruit! " fluistert de man met het kale hoofd, „hij kan ons niet ontsnappen... snel! "







Onbewust van de plannen die de vreemdelingen tegen hem smeden, rijdt Eric langs het spoor van de Nomade terug. Langzamerhand wisselt het landschap en de dichte bebossing doet vermoeden dat de droge rivierloop niet ver meer kan zijn. Als Eric het hoogste punt van een zwakglooiende helling heeft bereikt, houdt hij de koolzwarte met een ruk in. Recht voor hem uit, midden op het spoor ligt een man. Een zwak gekerm dringt tot de koning door. Verontrust leidt Eric zijn paard tot vlak bij de man en stijgt af. Behoedzaam knielt Eric neer.

Achter hem kraakt plotseling een tak en als Eric zich snel opricht, ziet hij zich aan alle zijden omringd door gewapende kerels. Een valstrik! schiet het door de Noorman heen. De zogenaamde gewonde grijnst hem honend aan en komt snel overeind. Wolf begint vervaarlijk te grommen.

„Houd die hond bij je! " snauwt een van de kerels. Ongewapend als de Norenkoning is, kan hij niets doen. „Liggen, Wolf! " beveelt hij. De aanvoerder van de groep komt naderbij. „Wat willen jullie? " zegt Eric langzaam, „niet ongestraft kun je de koning der Noormannen overvallen." „Koning of niet, je komt met ons mee! " antwoordt de kerel dreigend, „er wordt niet iedere dag een koning gevangen! "

Met bulderend gelach stemmen de bandieten hiermede in. Over een smal wildpaadje voeren de rovers hem naar een open plek, waar twee andere mannen hun komst afwachten. „Gouddief! Vuige moordenaar! Rover! " gilt één van de twee. Als Eric naderbij treedt, staart hij in het van woede vertrokken gezicht van Gnom.







De ontmoeting met Eric brengt Gnom in een staat van razernij. „Dief! " raast de jongen met een vergeefse ruk aan zijn boeien, „vier moorden heb je op je geweten! " De knaap struikelt over zijn woorden. Erics scherpe grijze ogen laten hem geen seconde los. „Je schijnt opnieuw te vergeten tot wie je spreekt! " „Foei, jongetje," spot een van de schavuiten.

Als de bandieten na joelende schimpscheuten Eric met Gnom alleen laten, valt er een zware stilte. Ineens draait Gnom zijn hoofd naar Eric en wil een nieuwe scheldpartij beginnen. „Zwijg, domkop! De vier gezanten van Gonor werden door hun eigen makker vermoord! " snauwt Eric hem toe. Eric legt een snijdende verachting in deze woorden. „Moord! Uit gouddorst, jongeman." De knaap neemt hem zwijgend op.

De komst van een der bandieten verhindert Eric verder te spreken. De kerel komt recht op Gnom toe en wijst op zijn getrokken zwaard. „Daarmee zal ik je tong wat losser maken, vriend! " Hij maakt een dreigende beweging. „Wààr is dat goud van je? " Gnom kijkt de rover onnozel aan. „Dat gaat je toch zeker niet aan? Het is toch mijn goud? "

Een kwaadaardige flikkering komt in de ogen van de boef. „Kom-aan! Geen uitvluchten! " sist hij. En als Gnom in zijn onschuldig zwijgen blijft volharden, laat de bandiet er dreigend op volgen: „Wij zullen je tot spreken *dwingen*! "






Niet wetend, dat Eric door een laaghartige valstrik in de handen van de rovers is gevallen, blijft Tamar het spoor van de Nomade volgen. De moordenaar heeft zich door zijn snelle vlucht aan de blikken van zijn belagers weten te onttrekken, doch de voetafdrukken vertellen de natuurmens genoeg.
Voorbij een bocht in de vallei krijgt Tamar plotseling zijn prooi in het oog, doch slechts voor enkele ogenblikken. Snel, maar omzichtig, nadert Tamar de plek waar hij de man het laatst gezien heeft. Hij besluit de Nomade verder in het woud te volgen, doch op hetzelfde ogenblik ziet hij tussen de stammen een lichtschijnsel. Een kampvuur! Dat is dus blijkbaar het doel van de steppenkrijger! Als Tamar zo dichtbij gekomen is dat hij de gestalten in het kamp kan onderscheiden, blijft hij met een ruk stilstaan, want wat hij daar ziet, doet zijn ogen groot worden van ontzetting...
Door zijn boeien tot machteloosheid gedoemd, slaat ook Eric de bandieten gade die met ruwe grollen Gnom tot vlak bij het vuur duwen. Eén van de kerels neemt een gloeiend stuk ijzer uit de vlammen en met weerzin en afgrijzen begrijpt de koning, wat de schavuiten in het schild voeren. De man met het ijzer bijt Gnom onheilspellend toe: „Waar is nu dat goud, jochie? " De jongeling kijkt hem aan zonder met de ogen te knippen. „Voor de laatste keer... Waar is het? "
„Laat af! " klinkt op hetzelfde ogenblik een dreunende stem uit het woud. „Spaar de jongen! Ik zal je de goudplaats wijzen! " En als Eric verrast opkijkt, ziet hij een gespierde gestalte uit het woud te voorschijn treden: Tamar!





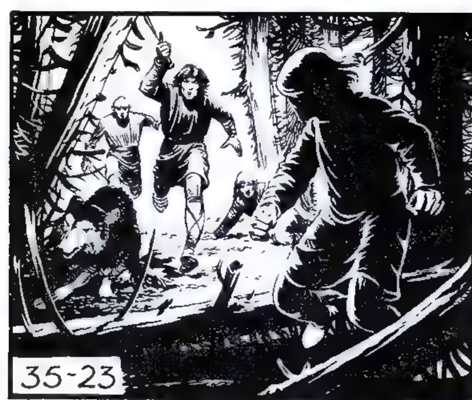


Argwanend en besluiteloos loeren de rovers naar de man, die zo onverwachts tussenbeide gekomen is. Doch Tamars verschijning heeft op de gevangen knaap een wonderlijke uitwerking. Woedend keert hij zich nu tegen de man, die hem het leven tracht te redden. „Het is mijn goud! " raast de jongeling. „Houd je er buiten! Bemoei je liever met je... met je..." Hij stottert van opwinding „met je konijnestrikken! "

Zijn woede schijnt Gnom reuzenkracht te geven. Hijgend wringt en trekt hij met de armen en plotseling breekt de jongeman met één geweldige ruk de koorden om zijn polsen aan stukken. Een ogenblik staan de rovers als aan de grond genageld en de Noorman – die uit Gnoms woorden begrepen heeft dat Tamar geen onbekende voor de jongeman is – beseft onmiddellijk dat ook zijn kans gekomen is.

Terwijl de rovers elkaar verwarde bevelen toeschreeuwen, weet Eric in een uiterste krachtsinspanning ook zijn handen los te wringen. Gnom grijpt intussen een van zijn belagers beet en slingert de kerel als een levend wapen in het rond. Doch ook de Noorman laat zich niet onbetuigd. Als een moker hamert zijn vuist op de hoofden der schavuiten. In een flits ziet hij inmiddels hoe Tamar het woud inschiet... Gnom werpt de schreeuwende rover ver van zich af en maakt korte metten met de kaalkop, die hem op de rug wil springen.

Bliksemsnel overziet de Noorman de toestand... Twee tegen zes! Een wanhopige strijd! En terwijl zijn stentorstem Gnom aanspoort om te vluchten, probeert de Noorman zich al vechtende een weg te banen naar de plaats, waar de rovers zijn paard en de wolfshond hebben vastgebonden...






Verbeten van zich afslaand bereikt Eric langzaam maar zeker de plaats, waar de onverlaten Wolf hebben vastgebonden. De Noorman heeft Gnom uit het oog verloren; hij moet de wolfshond bevrijden, want de scherpe tanden van het trouwe dier zijn beste wapens. Doch het is te laat. Reeds stormen de rovers onder woeste bedreigingen op de koning in en slechts een snelle vlucht kan hem nog redden. Met een verwensing verdwijnt hij tussen de bomen.

Woedend zenden de schavuiten hem nu pijlen achterna; de Noorman hoort het onheilspellend zoeven vlak om zich heen en instinctmatig trekt hij het hoofd tussen de schouders, zodat een welgericht schot rakelings over hem heen scheert en de pijl zich, trillend, diep in de stam van een boom boort. De tanden opeengeklemd, half struikelend over boomwortels en zonder acht te slaan op de takken, die hem in het gelaat zwiepen, rent Eric verder; iedere stap brengt hem dichter bij de veiligheid, want het woud beneemt de schutters meer en meer de trefkans. Nog is hij niet buiten hun schotsafstand, als hij eensklaps, voor zich uit, een andere vluchteling ziet, waarin hij spoedig Gnom herkent.

Wanneer zij zich eindelijk veilig weten voor de bende en het geschreeuw langzamerhand wegsterft, is Gnom de eerste, die de pas inhoudt. „Doorlopen! ” bijt Eric hem toe, „wij moeten verder weg, veel verder nog...! ” De daad bij het woord voegend, loopt hij de jonge man voorbij, doch plotseling komt een zwaar voorwerp met geweldige kracht op zijn schedel neer en met een vaag gevoel van verbazing stort de Noorman voorover en zinkt weg in een bodemloze diepte...






Als Eric langzaam weer tot bewustzijn komt, ziet hij de kop van Wolf vlak bij zich. Een scheurende pijn schiet door zijn achterhoofd en bitter bedenkt de koning, dat Gnom hem van achteren neergeslagen moet hebben. Nochtans ligt hij op een bijna ondoordringbare plek te midden van in elkaar vergroeide takken. Maar...
hij had toch juist een open plek bereikt toen Gnom... Peinzend staart Eric naar de scheuren in zijn kleren... Wie heeft hem hierheen gesleept? Eric krijgt niet de gelegenheid er verder over na te denken, want Wolf dringt, kwispelstaartend, zijn kop tegen de Noorman aan. „En dan vraag ik nog wie, he, ouwe jongen," fluistert de Noorman. Met een glimlach kijkt hij het dier in de trouwe ogen en meteen ziet hij, dat de hond aan de nek schaafwonden en ontvellingen vertoont, die er op wijzen, dat het dier zichzelf heeft bevrijd.
„De koolzwarte in handen van de rovers, en de adelaar... zullen we die nog terugzien? Kom, ik zal eerst je wonden verzorgen! " Behoedzaam onderzoekt de Noorman de kwetsuren. Gelukkig niet te erg! Er is iets onheilspellends in deze drukkende stilte. „Gnom zal wel naar de goudmijn gaan! " denkt Eric, het is dus het beste de tocht naar de bergen voort te zetten.
Terwijl Eric zich gereed maakt om weer op weg te gaan, vraagt hij zich af, wat er van Tamar terecht is gekomen. De Noorman kan niet bevroeden, dat de natuurmens, die in de algemene ontsteltenis aan de rovers is ontkomen, de nabijheid van een andere vijand heeft vergeten: de Nomade! De man uit de steppen heeft, door niemand opgemerkt, Tamars aanbod om de rovers naar de goudmijn te brengen afgeluisterd en zijn kans schoon gezien. En nu loopt de geboeide heerser der heuvelen voor de triomferende moordenaar uit... op weg naar de vindplaats van het goud...







Uren achtereen loopt Tamar zwijgend voort. „Waar gaat ge heen, man? " bijt de Nomade zijn slachtoffer eindelijk toe. Tamar gaat niet op zijn vraag in. „Ook zonder mij te kwellen met uw koorden," zegt hij misprijzend, „zou ik u bij het goud hebben gebracht! " De kerel met het litteken stoot een honend gelach uit. „Maak dat een ander wijs! " gromt hij ruw, doch Tamar zegt kalm: „Goud heeft geen waarde voor mij! Gij moogt het hebben! " „Kom, kom," spot de Nomade, „zo gek is niemand. Wel," voegt hij er onheilspellend aan toe, „waar brengt ge mij heen? " Tamar kijkt strak voor zich. „Naar de bergen! " antwoordt hij onbewogen.

Intussen baant Eric zich een weg door het woud tot hij de plaats terugvindt, waar het kamp van de rovers gelegen heeft. Van de bandieten geen spoor. De koning gaat verder en weldra ziet hij de lichte kiezelbodem tussen de stammen glinsteren, en als hij uit het woud de bedding betreedt, klinkt op hetzelfde ogenblik een opgewonden gekrijs door de lucht.

Mijn adelaar! gaat het door de Noorman heen. Met een gevoel van onmetelijke vreugde ziet hij de roofvogel in grote kringen neerdalen en trots op de aanhankelijkheid van het arendsjong heft hij de arm omhoog. De trouw van zijn dieren doet hem goed. Met vernieuwde moed zet hij de tocht voort. Doch eensklaps trekt een geluid uit het bos, links van hem, zijn aandacht. Scherp luisterend blijft de koning staan. Het gehinnik van een paard! Wolf heft vol aandacht de kop omhoog.

„Koest, Wolf! " zegt hij bevelend en behoedzaam. Vrijwel zonder gerucht te maken, gaat hij het woud in...







Lange tijd gaat Eric voort in de richting, waarin hij het paard heeft gehoord. Af en toe blijft hij stilstaan om te luisteren. Het gehinnik herhaalt zich niet meer! Doch Wolf blijft hem voort-trekken. Onverwachts krijgt Eric, ver vooruit, enige donkere om-trekken in het oog, mannen, die aan de rand van het bos halt hebben gehouden. Geruisloos sluipt de Noorman naderbij. On-middellijk herkent de koning de kerels, die hem vastgebonden hebben.

„Maar goed he? " hoort de Noorman de kaalkop bluffen, „nu brengt die krachtpatser ons toch bij zijn goudmijn zonder dat hij het weet en wij lopen niet de kans, nog eens met zijn knuisten in aanraking te komen." Onwillekeurig grijpt de man naar zijn nog pijnlijke schedel en zijn handlangers grinniken. Maar één haalt verachtelijk de schouders op.

„Goed gedaan! " smaalt hij, „een mooi stelletje spoorzoekers! Intussen is die melkmuil spoorloos verdwenen..." „Hij is zeker een kloof ingeglipt, die naar zijn goudmijn leidt," meent de kaalkop. „We blijven hier rustig wachten, tot hij terugkomt! " „Als hij tenminste komt," snuift de andere twijfelend. „Wach-ten! " herhaalt de kale bedaard, „straks zien we waar die snuiter weer opduikt en dan..." De koortsachtige gloed in zijn ogen laat er geen twijfel over bestaan, dat zijn gouddorst ook voor moord niet zal terugschrikken.

„Gnom heeft dus zijn goudmijn in de bergen bereikt," prevelt Eric voor zich heen, en zonder zich verder nog om het gekibbel van de rovers te bekommeren, trekt hij zich in het beschermend duister van de stammen terug...







Snel baant de Noorman zich een weg door het bos en als hij de oude rivierbedding heeft bereikt, steekt hij deze over om aan de andere zijde weer in het woud te verdwijnen. Het komt uit, zoals hij verwacht. Ook aan deze kant gaat het bos langzaam over in een schaarser begroeid heuvellandschap waartegen zich op de achtergrond de bergen aftekenen. In het open terrein komt hij veel vlugger vooruit. Hij houdt de adelaar bij zich, omdat hij vreest, dat de vogel hem zou kunnen verraden. Met Wolf steeds op de hielen, bereikt Eric de uitloper van het gebergte en klimt over de steenachtige bodem langzaam omhoog. Voor hem uit rijst een brede bergwand. Doch als hij wat verder gevorderd is, kan hij tussen de rotsen een donkere spleet onderscheiden.

Na een korte aarzeling stapt Eric de sombere kloof in. Overhellende rotsen noodzaken hem al gauw om gebukt te gaan en slechts een zwak lichtschijnsel aan het einde van de diepe, smalle grot, bewijst, dat dit werkelijk een soort smalle bergpas is.

Het licht komt nader en nader en de koning ziet tot zijn opluchting, dat de grot uitmondt op een kleine richel. Voorzichtig werkt Eric zich vooruit en als hij een blik over de rand werpt, deinst hij verbijsterd terug. Zover het oog reikt, ligt het goud op de bodem van het ravijn uitgespreid. Een beweging aan de overzijde van het ravijn leidt Erics aandacht af. Er vaart een schok door hem heen, want daar, duidelijk afgetekend in het felle zonlicht, ziet hij Tamar, geboeid en machteloos, terwijl de Nomade met een onmiskenbare dreiging op de natuurmens toetreedt.






Met een duivelse lach op zijn geschonden gelaat bindt de Nomade zijn jachtmes aan een zware tak en houdt deze in het vuur, dat hij aan de rand van de kloof heeft aangelegd. Tamar kijkt in strakke onbewogenheid toe. „Zo dadelijk zul je wel spreken! " sist de kerel met het litteken hem toe. „De toegangsweg wil ik weten. Hoe kom ik bij dat goud daar beneden? ? ! ! " Tamar geeft geen antwoord. „Je tong komt wel los! " zegt zijn beul nijdig. Veelbetekenend draait hij de tak met het mes in het vuur rond...

Aan de overkant van het ravijn trekt Eric zich behoedzaam in de grot terug. Al heeft hij de woorden van de Nomade niet kunnen verstaan, de bewegingen van de schelm zijn maar al te duidelijk. Alleen een snel ingrijpen kan de natuurmens redden van het vreselijke lot, dat de Nomade hem heeft toegedacht...

Zo snel de nauwe doorgang het toelaat, werkt Eric zich door de kloof terug, waarlangs hij op de richel aan de rand van het ravijn kwam. Dan bereikt de Noorman een meer begaanbaar gebied en zoekt hij zich, tussen de rotsblokken door, een weg, die hem naar de plaats kan brengen, waar Tamar zich in zulk dodelijk gevaar bevindt.

Plotseling houdt Eric met een schok stil en duikt in een onderdeel van een seconde weg in de beschutting van een zwaar rotsblok. Want daar, het pad kruisende dat de Noorman moet volgen, ziet hij de gestalten van de rovers tussen de stenen opduiken...







Als Eric de bandieten enige honderden meters verder ziet stilhouden, begint hij geluidloos van rots tot rots hen te besluipen. „Dit is de ingang! " hoort hij de kaalkop zeggen, „hier kwam die krachtpatser plotseling uit de grond! " De Noorman begrijpt dat zij de toegang tot het goudravijn hebben ontdekt en, geduldig wachtend tot hij ze allen heeft horen verdwijnen, sluipt hij langzaam nader en glijdt langs het hol tussen de rotsen heen...
Eric heeft nu geen tijd om de roofzucht van deze kerels iets in de weg te leggen. Het lot van Tamar weegt zwaarder!
Als Eric een kleine, open vlakte heeft bereikt, ziet hij eensklaps tussen de rotsen een brede gestalte voor hem opdoemen. Het is Gnom! Eric ziet het bolronde gelaat van de jongen vertrekken in een woedende grimas en op hetzelfde ogenblik keert de knaap de Noorman de rug toe en wil zich uit de voeten maken, onverstaanbare verwensingen voor zich heen mompelend.
„Gnom, blijf staan! " schalt de stem van de koning. De jongen gehoorzaamt en zijn gezicht wordt bloedrood. Hij schaamt zich over de laffe manier, waarop hij zich de vorige dag van de koning heeft ontdaan. De Noorman treedt op hem toe en Gnom wacht met een verschrikt gelaat zijn komst af. „Tamar is in groot gevaar! " zegt Eric langzaam. „T... Tamar? " stamelt de jongeling met een plotselinge angst. Hij is ineens volkomen overstuur. „Ik zal je wijzen wáár! " zegt Eric rustig. „maar... de rovers hebben je ingang ontdekt! "
Gnoms ogen staren in de verte en Eric ziet, dat hij heen en weer geslingerd wordt tussen zijn begeerte naar goud en een verwonderlijke aandrang om Tamar te helpen.






„Mijn goud! " sist Gnom, „ik zal die kerels leren..." Ernstig kijkt Eric de jongen aan. „Wat schat je hoger, goud of een mensenleven, Gnom? " Even staat de knaap voor zich uit te kijken, dan zegt hij kort: „Waar is Tamar? Snel! Tamar is meer waard dan al het goud van de wereld! " „Kom," zegt de Noorman eenvoudig. Zwijgend lopen de beide mannen naast elkaar voort tot Eric zegt: „Als wij op tijd komen, redden we Tamar het leven! " De knaap geeft geen antwoord. Een glimlach glijdt over het verweerde gelaat van de Noorman. „Het zal ons lukken, Gnom," zegt hij monter, „je hebt goed gekozen! "
Plotseling maakt opnieuw de woede zich van de knaap meester. „De ellendige hond," gromt hij. „Ik zal hem leren..." „Straks! " onderbreekt de Noorman zijn uitbarsting. „Stil nu, de kerel mag ons niet horen! " De koning laat plots alle voorzichtigheid varen en snelt vooruit. Gnom blijft hem vlak op de hielen.
Op de rotsvlakte trekt de Nomade het witgloeiende metaal uit het vuur en treedt dreigend op de Heerser der Heuvelen toe. „De ingang! " zegt de moordenaar, „spreek op! " Er komt een minachtende blik in de ogen van de natuurmens. „Als ge mij niet vastgebonden en als een hond behandeld had, zou ik u de toegang gewezen hebben," zegt Tamar langzaam. „Maar nu... nu zult ge die plaats nooit vinden! Voor dwang buigt Tamar niet! Liever sterf ik! " „Sterf dan! " sist de kerel.






Zonder een spier te vertrekken, doorstaat Tamar de blikken van de moordenaar, die het mes steeds dichter bij zijn keel brengt. Doch de kerel met het litteken trekt zijn martelwerktuig op het laatste ogenblik terug en stoot een korte lach uit. „Gij móógt nog niet sterven! " hoont hij, „éérst spreken! " Opnieuw herhaalt hij zijn duivels spel en ditmaal raakt het mes Tamars keel... néén... op het allerlaatste ogenblik komt een harde klap op de bovenarm van de moordenaar neer... de Nomade slaakt een gil. Een ander mes heeft zijn boosaardige opzet verijdeld. Nu ziet de Nomade plotseling twee mannen achter de rotsen vandaan springen. Hij herkent de koning... hij herkent Gnom... en in een plotseling opkomende paniek draait de moordenaar zich om en vlucht.
„Een meesterlijke worp, Gnom! " roept Eric waarderend, doch de knaap heeft slechts oog voor Tamar. De Noorman snelt de vluchtende moordenaar na. De adelaar, die hoog boven het gebergte rondcirkelt heeft nu klaarblijkelijk zijn oude vijand ook herkend en schiet plotseling onder woedend gekrijs naar beneden. Doch de Nomade weet in dit bijna onbegaanbare gebied zijn voorsprong handig te benutten en verdwijnt, lenig springend over de rotsblokken, uit het gezicht. Eric begrijpt dat een verdere achtervolging nutteloos is en het verder aan de jonge adelaar overlatend keert hij naar de hoogvlakte terug.
De jonge man heeft inmiddels met twee geweldige rukken van zijn machtige spieren de koorden stuk getrokken. Tamar komt langzaam overeind, rekt de stijfgeworden ledematen en legt met een trotse blik zijn handen op die van Gnom. „Je hebt Tamar van de Heuvelen het leven gered! Ik ben er trots op, je... mijn zóón te kunnen noemen! "







„Ik wist niet," zegt de Noorman naderbij komend, „dat er een verwantschap tussen u beiden bestond! " De Heerser der Heuvelen glimlacht. „Hij is mijn stiefzoon! " legt hij uit. „Hij kwam als kleine jongen onder mijn hoede. Ik bracht hem liefde bij voor de natuur... eerbied voor 't goede." „Nu begrijp ik vele dingen," zegt Eric. „Waarom heb je dit voor mij verzwegen, vriend Tamar? " De natuurmens trekt wat onwillig met zijn schouders. „Ik wilde hem niet meer als zoon beschouwen," antwoordt hij, „sinds hij het goede minder ging achten dan het vervloekte goud. Tevergeefs hield ik hem voor dat gouddorst erger is dan een tweesnijdend zwaard en dat vriendschap en karaktergrootheid er aan ten onder gaan. Hij luisterde niet... hij dacht dat ik hem het goud misgunde. Toen heb ik hem heengezonden, met zoveel goud als hij dragen kon. En ik heb hem voorspeld dat hij niets dan ellende op zijn weg zou vinden. Wel... Gnom is gevlucht, op zoek naar macht."

„Maar ik ben weer terug! " zegt de knaap plotseling. „Vergeef mij alles, koning, mijn domheid en mijn..." „Daarover," onderbreekt de Noorman hem glimlachend, „zullen wij het later nog hebben, jongeman! " Tamar mengt zich weer in het gesprek. „Gnom is genezen," zegt hij voldaan. „J... ja! " stottert Gnom plotseling nuchter. „maar..." „De rovers! " vult Eric met een glimlach aan. „Wel, wat verhindert ons de bandieten te geven wat hen toekomt? "

In snel tempo keren de drie mannen langs dezelfde weg terug. Weldra neemt een donkere grot in het gebergte hen op. Gnom gaat voorop, de boog van de Nomade stevig in zijn hand geklemd. Al spoedig horen zij ver voor zich uit de rovers, die elkaar met luide uitroepen waarschuwen. „Vooruit! " schalt de stem van Gnom.







Voordat de rovers zich van hun verrassing hebben kunnen herstellen, staat Gnom reeds in hun midden. Hij grijpt een van de kerels om het middel en slingert hem met ware reuzenkracht over zijn hoofd, zodat de man versuft voor Erics voeten belandt. De Noorman maakt zich meester van het zwaard, dat de rover uit de hand is gevallen. Als een moker daalt Gnoms vuist neer op de tweede bandiet. Bijna verlamd van schrik staren de andere kerels naar Gnom; reeds bij een vroegere gelegenheid hebben zij hem leren vrezen... En nu komt ook Eric met dreigend opgeheven zwaard op hen toe.

De hoop, dat zij de Noorman gezamenlijk weerstand kunnen bieden, vervliegt snel. Eric die reeds te lang zijn wapen heeft moeten missen, slaat op de bandieten in met een felheid, die de schavuiten reeds na de eerste houwen doet terugdeinzen. De kaalkop is de eerste die zijn heil in de vlucht zoekt, gevolgd door de andere rover. De kerels lopen wat ze kunnen om de uitgang van de grot te bereiken en minachtend wendt de koning zich af. Maar Gnom heeft de aftocht ook gezien. „Kijk uit! " roept hij, „zij ontsnappen." „Geen nood! " klinkt Erics stem opgewekt. „Ik heb de wolfshond bij de uitgang achtergelaten."

Voldaan wendt Eric zich om, gereed om de afstraffing der bandieten voort te zetten, maar de strijd is reeds geëindigd. Plotseling klinkt een gerommel door de grot. Snel kijkt de Noorman om en daar, omhooggeklauterd langs de rotsen tegen de zijgang van de doorgang, ziet hij een bandiet. Met een gemene grijns rukt de kerel aan een zwaar rotsblok. „Let op! " gilt de Noorman, „hij wil de tunnel dichtgooien..."







Woede en doodsangst geven de schavuit reuzenkrachten en er komt beweging in het gevaarte. De kerel wijkt terug om met een hernieuwde inspanning zijn volle gewicht tegen de steen te doen aankomen. Tamars pijl zoeft trillend door de lucht en onder het uitstoten van een snerpende gil stort de rover omlaag. „Die zit," juicht Gnom, „en straks ligt-ie..." Na een laatste blik in de grot keren de drie mannen naar de ingang terug. Daar ziet Eric, zoals hij reeds verwachtte, de kaalkop terug. Plat op zijn buik ligt hij krampachtig op de grond, terwijl Wolf waakt. Met een smekende blik in zijn ogen steunt de rover: „Die hond... haal hem weg..." De Noorman kijkt naar de lafaard en hij roept Wolf bij zich.
Nu komt er een flikkering in de ogen van de kaalkop. Dit is zijn allerlaatste kans... Voordat de anderen er op bedacht zijn, springt de kerel op en in drie stappen is hij buiten en slingert zich tegen de rotsen omhoog. Wolf vliegt hem woedend achterna, doch zijn klauwen glijden af op de gladde stenen. Roekeloos klimt de rover verder. Tamar zendt hem tevergeefs een pijl na. Eric begrijpt dat alleen een achtervolging kan baten. Snel en zeker klimt hij de vluchteling na. Gnom en Tamar volgen op enige afstand. De kaalkop heeft nu een vlakte bereikt.
„Hij kan mij niet meer ontkomen! " denkt de Noorman grimmig, wanneer hij zich eveneens op het bergmassief slingert. Doch dan stokt Eric de adem in de keel. Blindelings voorthollend stort de kaalkop met trillende gil in de diepte van het ravijn en met heftig gekrijs duikt de adelaar hem na...






„Hij zocht goud! " zegt Eric veelbetekenend tot Gnom, die naderbij is gekomen. „Bij datzelfde goud vindt hij nu de dood..." De knaap vermijdt het de Noorman aan te zien. „Nu eerst mijn paard! " merkt de Norenkoning op.

Terwijl zij de plaats zoeken, waar Eric de rovers heeft afgeluisterd, wendt Eric zich tot Gnom. „In de droge rivierbedding vond ik een dode." „De man met het litteken heeft het gedaan," zegt Gnom. „Ik geloof je," zegt Eric eenvoudig, „een ander spoor kruiste het jouwe en de harde bodem maakte het onmogelijk, de sporen van elkaar te onderscheiden."

Met een kreet van vreugde snelt de Noorman plots vooruit: tussen de bomen heeft hij de koolzwarte ontdekt. Als Gnom naderbij treedt, kijkt de koning lachend op en zegt: „Hoe kwam je zo in het gezelschap van de Nomade? " „Toen de rovers mij voor de eerste keer grepen, was de man met het litteken reeds bij hen," zegt de jongen. „Hij had de rovers wijs gemaakt, dat hij hen, in ruil voor zijn leven, de goudader kon tonen. Maar hij wist de plaats niet. Wel, hij bood mij aan, mij te bevrijden en samen met mij te vluchten, als *ik* hem naar het goud bracht! Ik werd later opnieuw gegrepen maar *hij* ontsnapte." „Waarom ontdeed je je niet van die Nomade? " vraagt Eric. „Ik had mijn erewoord gegeven," zegt de knaap kort.

De Heerser der Heuvelen kijkt de koning nadenkend aan en plotseling overgaande op een onderwerp dat Eric zelf opzettelijk vermeden heeft, zegt hij: „Heer koning, laat Tamar van de Heuvelen u nu naar het goud geleiden..."







Zwijgend staan de drie mannen op de bodem van de vallei, waar het goud in grote hoeveelheden oogverblindend ligt uitgespreid. Tamar bukt zich en laat de grote korrels peinzend door zijn vingers glijden. „Gij moogt het goud hebben, koning. Alles wat hier ligt! " „Ik? " vraagt de Noorman verrast en zijn ogen dwalen naar Gnom, maar die staat, breedgrijnzend, heftig te knikken. De Heerser der Heuvelen glimlacht. „Gij hebt mij mijn zoon teruggebracht," zegt hij zacht. Tamar zwijgt en de koning drukt hem ontroerd de hand. „Ik kan het niet dragen," merkt hij schertsend op. Maar Gnom komt al met een paar goedgevulde lederen buideltjes aandragen. „Zend uw mannen voor de rest! " raadt Tamar aan.

Samen met zijn weergevonden zoon brengt Tamar Eric bij zijn rijdier terug. „Wil je niet bij mij blijven? " vraagt Eric aan de jongen, doch deze schudt verlegen zijn hoofd. „Gnom moet nog veel leren! " zegt Tamar. „Later misschien! " „Het is goed Gnom," zegt Eric. „Je hebt je grote levensles gehad." „Eh – kan ik nog een edelman worden? " flapt de jongen eruit. Eric legt met een glimlach zijn hand op zijn schouder. „Kom wanneer je wilt! " zegt hij.

Opgewekt neemt Eric afscheid van de natuurmens. De adelaar springt op zijn schouder en terwijl Wolf vrolijk blaffend vooruit rent, wendt Eric zich nog eenmaal om voor een laatste groet aan de beide mannen. Voor hem ligt de weg naar huis!



het moerasmonster






Voldaan over de gunstige afloop van het vreemde avontuur met de goudschat in het gebergte, rijdt Eric in een rustig tempo huiswaarts. De adelaar, nu bijna volwassen, zweeft hoog boven het vlakke landschap en Eric geniet van de aanblik van zijn machtig-brede wiekslag. Als de majestueuze vogel langzaam en statig omlaag zweeft, wordt hij door Wolf met vrolijk geblaf begroet. Eric komt nu in meer woudrijke streken. Als de zon, recht voor hem uit, de kim begint te naderen, kijkt hij uit naar een geschikte plaats om met zijn dieren de nacht door te brengen. Dan ontdekt hij ineens, verscholen in een boomgroep, een kleine behuizing. De jonge arend schijnt de bedoeling van zijn meester te raden. Alsof hij een afkeer heeft van menselijke wezens die hij niet kent, vliegt de vogel klapwiekend omhoog en zet zich op een hoge tak neer.

Het huisje blijkt niet veel meer te zijn dan een armoedige houten hut. Eric stijgt af om een blik door het venstergat te werpen. Binnen zitten een man en een vrouw aan de avondmaaltijd. De Noorman klopt aan. Het zachte gesprek in het huisje verstomt plotseling. Het heeft er de schijn van dat de bewoners niet van zins zijn de deur te openen. Opnieuw laat Eric zijn hand op de deur neerkomen. Doch pas wanneer hij voor de derde maal heeft aangeklopt, hoort hij een geschuifel van voetstappen. Langzaam wordt de deur op een kier geopend en Eric kijkt in het wantrouwend gezicht van een man met borstelige wenkbrauwen. „Een moede reiziger vraagt onderdak voor de nacht, goede man! " zegt de Noorman vriendelijk. „Ook mijn rijdier en mijn hond behoeven rust! " De man staart zwijgend van Eric naar Wolf en van zijn hond naar de koolzwarte hengst. Het schijnt hem moeilijk te vallen een besluit te nemen, doch eindelijk, na lang aarzelen, zegt hij: „Het is goed... kom binnen."







De vrouw van de boer beantwoordt Erics vriendelijke groet nauwelijks. Als hij heeft plaatsgenomen bij het vuur brengt zij hem zwijgend een nap met hete brij. Hongerig als hij is na de lange tocht, laat de Noorman zich het eenvoudige voedsel goed smaken. Ook Wolf krijgt zijn deel en tevreden legt de hond zich naast zijn meester neer. „Waar kom je vandaan, vreemdeling? " vraagt de boer. „Er komen niet vaak reizigers in onze streek! " „Ik moet naar het westen," ontwijkt Eric de vraag. „Bij toeval zag ik tegen het vallen van de avond je woning." „Je gaat dus morgen weer verder," gromt de boer. De Noorman knikt. „Houd je daar dan maar aan! " antwoordt de boer. „Dit is een vervloekt land! " Schichtig wendt hij zijn blik af. Eric fronst zijn voorhoofd en kijkt bevreemd naar de boer. „Ik zal mijn koolzwart eens gaan verzorgen! " zegt hij dan eindelijk. Zwijgend gaat de boer hem voor en wijst hem het afdak waar Eric zijn ros kan onderbrengen. Daarna brengt de man hem in een zijvertrek en gaat na een gemompelde groet heen. Behaaglijk strekt Eric zich uit op de legerstede. Nog even blijven zijn gedachten bezig met de zonderlinge uitlatingen van de boer en het vreemde gedrag van diens vrouw, dan neemt de slaap bezit van hem.

Middenin de nacht schrikt hij wakker... Wolf gromt zacht. Vanuit het nevenvertrek dringt gegons van stemmen tot de Noorman door. „Nu direct! " klinkt het plotseling luid. Dan zakt het gesprek weer weg in een onverstaanbaar gemompel. Tot eensklaps een schrille kreet van angst door de nacht snijdt: „Néé, néé..." Gespannen stapt Eric uit bed en sluipt naar de deur...






Tot het uiterste gespannen blijft Eric even bij de deur van het slaapvertrek staan. Het is stil en behoedzaam stoot hij de deur open. Het rossige schijnsel van het laagbrandende vuur in de haard tovert grillige schaduwen op de donkere wanden van het vertrek en vermengt zich met de bleke strepen maanlicht, die door de vensters naar binnen dringen. Er is niemand... „Waar ben je, man? " roept de Noorman op gedempte toon. „Is hier iemand? " roept hij dan nogmaals. Het heeft er de schijn van dat hij en Wolf de enige levende wezens in het huisje zijn. Als hij op zijn tenen door het vertrek sluipt is hij echter op iedere verrassing voorbereid. In de hoek, naast het haardvuur, valt een bredere strook maanlicht naar binnen en langzaam in deze richting schuifelend, bereikt de koning de achterdeur van het huisje, die wijd open staat. „Zij zijn er dus vandoor," denkt Eric, „midden in de nacht..." Peinzend staart de Noorman vanuit de deuropening over het maanverlichte land rondom de hut. Het vreemde gedrag van Wolf leidt echter eensklaps zijn aandacht af. De hond snuffelt dicht langs de grond, alsof hij iets gevonden heeft. Bukkend pakt Eric zijn trouwe viervoeter bij het nekvel en trekt hem terug. Op hetzelfde ogenblik houdt hij zijn adem in. Daar, in de zachte bodem, staat tussen allerlei gewone voetsporen een zonderling-grote en bijna vormloze afdruk. En als Eric dit spoor nauwkeuriger bekijkt, stelt hij met verwondering vast dat mens noch dier een dergelijke voetindruk gemaakt kan hebben...






De volgende morgen vindt Eric de boer en zijn vrouw weer gewoon in het vertrek. Fronsend kijkt de Noorman het tweetal aan. „Was hier vannacht wat aan de hand? " vraagt hij. De boer schraapt zijn keel. „Deze nacht? Hier...? " zegt hij. „Wel nee..." De vrouw bitst: „De krijgsman heeft misschien een boze droom gehad..." Eric haalt bijna onmerkbaar zijn schouders op. Wat kan 't hem eigenlijk schelen? Hij wil naar huis! „Ik moet weer eens verder," merkt hij op. „Dank voor je gastvrijheid! " De boer is duidelijk opgelucht dat hij verder geen vragen stelt. Als Eric even later met een hoofdknik wegrijdt, roept de man hem zelfs een vriendelijke groet na. De Noorman bevindt zich weldra in een onherbergzaam gebied, waarin zich ter linkerzijde een onafzienbaar moeras uitstrekt. Een onaangename damp stijgt uit de zachte bodem op en miljoenen insekten zoemen laag boven de grond. Eric onderdrukt een huivering. Iedere afwijking van de weg zou een zekere dood betekenen. Doch juist als een bocht in de weg in het zicht komt, stuift Wolf eensklaps grommend vooruit. „Wolf! " roept de koning, vrezend dat de hond in het moeras terecht zal komen. Maar het dier heeft zijn doel reeds gevonden: een menselijke gedaante terzijde van de weg. Voordat hij afgestegen is, weet Eric reeds dat hier geen hulp meer baten kan. De man ligt achterover en de wijdopengesperde ogen verraden een onbeschrijflijke ontzetting. Als de Noorman huiverend zijn blik afwendt, staat hij een moment als aan de grond genageld. Daar, in de drassige bodem, is dezelfde grove, vormloze afdruk van een voet of een poot... zoals hij bij de boerenhoeve gezien heeft...



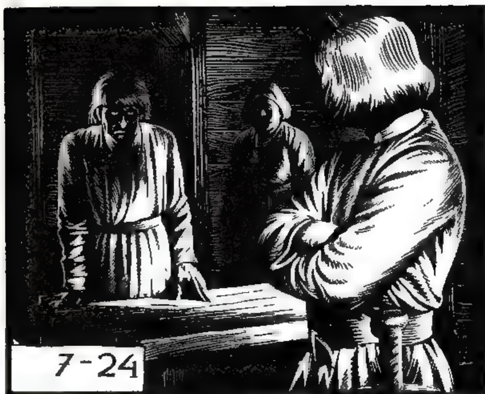



Met een diepe rimpel in het voorhoofd kijkt de koning van de lugubere voetafdruk naar het verkrampte lichaam van de verslagene. Er bestaat dus toch een reden voor de angst van de boerenmensen, die hem deze nacht gastvrijheid hebben verleend. Hoezeer Eric ook naar huis verlangt, hij kan deze moord niet ongewroken laten. De wanstaltige sporen lopen langs een smal pad en om ze te kunnen volgen, zal Eric zijn paard moeten achterlaten. Op een beschutte plaats bindt hij de koolzwart vast en terwijl de adelaar grote kringen beschrijft in de ijle lucht, gaat de Noorman voorzichtig zijn wolfshond achterna, die zich reeds aan het spoor heeft vastgehecht. Het pad slingert in grillige bochten door een woud van hoogopgaande rietstengels, doch verliest zich dan in een oneindig wijde vlakte van water en stilstaande modderpoelen, waaruit kwalijke dampen opstijgen. Het doffe gezoem van muskieten boven rottende waterplanten vermengt zich met het krijsen van de vogels, die angstig wegwieken voor Erics machtige adelaar. Steeds langzamer gaat de Noorman voort. Iedere stap doet de zachte bodem van het pad wegschuiven en weldra vult elke voetstap zich met een langzaam omhoog wellend grijsgroen water... De vormloze sporen vervagen tot waterplassen in de modder. Enkele meters verder verdwijnt het pad geheel in de borrelende modderpoelen. Peinzend staart de koning over het troosteloze moerasgebied dat voor hem ligt. Dit is het punt waarop hij het spoor *moet* loslaten, want het kan hem slechts naar een zekere dood door verstikking leiden. Somber keert de Noorman zich om en gaat, voetje voor voetje, dezelfde gevaarlijke weg terug...






De koolzwarte hengst begroet hem met een zacht gehinnik en korte tijd later stijgt hij opnieuw af bij de hut waar hij de vorige nacht heeft geslapen. De vrouw schrikt als ze hem weer ziet. Eric wijst bedroefd op zijn paard en zegt: „Ik moest mijn reis onderbreken. De hengst heeft iets aan zijn rechterbeen. Slechts rust kan het genezen." „Hier niet! " zegt de boerin vijandig. „Maar ik kan toch zo niet verdertrekken! " herneemt de Noorman, „dit kan wel 'n paar dagen duren en..." De komst van de boer onderbreekt hem. „Enkele dagen? " herhaalt de man. „Wij zijn arme mensen... de hele dag ploeteren wij op deze rot grond..." Hij schudt zijn hoofd en gaat nors voort: „Wij hebben geen..." „Geen nood, vriend," merkt de Noorman monter op, „ik zal je naar behoren belonen! " Hij begrijpt best dat zij zich slechts achter hun armoede verschuilen om van zijn aanwezigheid verlost te zijn. Achteloos haalt Eric een van de lederen buideltjes die hij van Gnom kreeg te voorschijn. Het klompje goud in zijn hand doet de boer likkebaarden. „Voor jou! " zegt Eric. De man stamelt een woord van dank en Eric neemt snel zijn hengst bij de teugel. Terwijl hij het dier naar het afdak leidt waar het ook 's nachts gestaan heeft, dringt de stem van de boerin tot hem door: „Goud! Hij heeft goud! Stuur hem wèg! Nu zal het monster zeker komen..."






Als Eric het halfduistere woonvertrek weer betreedt staren zij hem angstig aan. Bedaard zegt hij: „Ik vond aan de rand van het moeras een man. Vermoord! Van nameloze angst gestorven! " „Houd je er buiten! " snerpt de vrouw uit de duistere hoek van de kamer, „wil je ook sterven? " Niet in het minst uit het veld geslagen door de woorden van de vrouw, zet Eric zich bij de tafel neer. Schuw omziende naar zijn vrouw, vertelt de boer: „Deze kolenbrander is niet vermoord... hij is gestraft! Door het monster... de geest van de Wilde Walran..." „De géést? " herhaalt Eric ongelovig. „Verklaar je nader, man! " Zonder nog op zijn vrouw te letten, spreekt de boer snel verder: „Eens waren de torens van Walrans burcht de hoogste van de gehele streek. Maar de wilde ruiter, die geen leven telde en geen vrouw ontzag en die van de nacht een dag maakte om zijn woeste gelagen te houden... hij... hij werd vervloekt en zijn burcht verzonk in de grond, de dag dat hij stierf... Op diezelfde plaats ontstond het moeras... Walran doolt rond, want hij kan geen rust vinden, al honderden jaren lang... Bij nieuwe maan kunt ge hem met fakkels zien lopen over het water en boven het suizen van de wind hoort ge hem snikken, omdat de vloek hem heeft veranderd in een afzichtelijk monster..." De boer huivert. „'n Aardig verhaaltje," onderbreekt de Noorman hem korzelig. „Maar ik wil weten wie de man in het moeras vermoord heeft en wat zich deze nacht in dit huis heeft afgespeeld! ! " De boer schijnt ineen te krimpen onder die laatste vraag. „De Wilde Walran," stoot hij uit, „is teruggekeerd! "







Van terzijde neemt de Noorman de man op. „Geloof je het zelf? " vraagt hij rustig. „Heb je die ronddolende geest ooit gezien? " „Dan leefde hij niet meer! " zegt de boerin vinnig. „Zover de herinnering van de mensen gaat," wendt de boer zich tot de koning, „hebben zij bij iedere wisseling van de jaargetijden drie ongerezen broden en het vlees van een geit naar de offersteen gebracht, in het moeras. De steen staat op de plaats waar eens, in de burchtzaal, de zetel van Walran stond. Walran eist van ons de schatting die onze voorvaderen eens aan de burcht verschuldigd waren..." „Hm," peinst Eric hardop. „je hebt hem niet gezien en toch weet je wat die zogenaamde geest van je verlangt. Hòe kan dat? ? " „Rampen kwamen over ons," gaat de boer verder. „Het beste vee stierf... geheimzinnige ziekten teisterden onze kinderen... Wij zagen geheimzinnig licht en gloed van vuur boven het moeras... Eindelijk gingen wij naar de oude kluizenaar, die reeds vele geslachten heeft zien komen en gaan en hij was het die ons raadde onze schatting bij de offersteen te brengen. „En hielp dat? " vraagt Eric ongelovig. De boer knikt. „Wie het offer bracht werd met rust gelaten," zegt hij, „alleen wie weigerde werd gedood... op een verschrikkelijke, geheimzinnige manier..." „Hoe heet die oude? " wil de Noorman weten. „Nifurr," luidt het antwoord. „Als hij bij ons verschijnt weten we dat het onze beurt is! " „Zo," zegt de koning peinzend. „En waar eh... woont die Nifurr? " De boer werpt hem een schichtige blik toe. Zwijgend gaat hij Eric voor naar buiten en wijst in de richting van het moeras. „Ver weg, aan de bosrand," zegt hij, „zult ge Nifurr vinden... maar..." zijn stem stokt, „ga er niet heen! " „Ach kom! Ik wou juist eens een praatje gaan maken met deze Nifurr..."







In de richting die de boer hem gewezen heeft, gaat Eric op pad naar het huisje van de kluizenaar. „Moord en afperserij hebben niets met geesten te maken," denkt Eric, voorzichtig verder zijn weg zoekend. Doch die zonderlinge voetsporen en vooral die onbeschrijflijke angst van de boer moeten toch een reden hebben! Deze gehele streek is anders wel geëigend om de mensen vrees aan te jagen. Grillige dampslierten hangen over het moeras, boven de modderpoelen, de rietkragen en stinkende waterplanten. Het pad loopt nu door een kale vlakte. Lange, dunne palen, waarop uitgebleekte doodshoofden, schijnen de richting te wijzen van het verderf. Gespannen loopt de koning voort, tot de smalle weg hem binnenleidt in een somber woud, waar geen zonnestraal doordringt. Er heerst een beklemmende stilte. Eindelijk bereikt de Noorman een open plek en aan de overkant ziet hij, verscholen onder het geboomte, een kleine, donkere hut liggen. „Hier woont Nifurr! " mompelt Eric en hij treedt langzaam naderbij om de oude man, die zoveel invloed op de bewoners van deze streek heeft, op te zoeken. In de armoedige hut is echter geen spoor van de geheimzinnige bewoner te ontdekken. Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt de koning om zich heen en als hij, schouderophalend over deze vergeefse tocht, weer naar buiten treedt, is hij zich er niet van bewust dat ver achter hem, verscholen tussen het geboomte, twee glinsterende, felle ogen hem vanuit het duister onheilspellend gadeslaan...







Onbewust van de felle ogen, die hem vanuit het woud bespieden, besluit Eric, nu de kluizenaar niet in de buurt is, eerst de offersteen in ogenschouw te nemen waarvan de boer gesproken heeft. Terwijl Eric zich behoedzaam een weg baant door de struiken en het moeraspad inslaat, treedt een donkere gedaante, mager en benig, uit het woud te voorschijn en steekt haastig de open plek over. Even valt het zonlicht op een grauwbleek, hol gelaat, waarin de ogen liggen weggezonken als in een doodshoofd. Roerloos kijkt de vreemde verschijning de zich verwijderende figuur van de koning na; dan verdwijnt hij zonder geluid te maken weer tussen de stammen van het donkere woud.

Intussen gaat de Noorman voorzichtig verder, tot waar zich in het moeras een grauwe steenmassa van onbeholpen metselwerk aftekent. Grote en kleine stenen zijn op elkaar gestapeld en met leem samengevoegd, als een stuk ruïne van een vervallen burcht...

Het voorste gedeelte is laag en vlak als een tafel en de koning vermoedt dat de dorpsbewoners daarop hun offers neerleggen voor de geest van de Wilde Walran. Brood en vlees... en nu ook de zware schatting die deze arme mensen uitmergelt. Hoofdschuddend loopt Eric onderzoekend om de offerplaats heen. Het is hier wat droger dan in de omgeving, want de steen is opgericht op hoger gelegen grond. Maar dan verstrakt hij.. Vanuit het zand gapen hem weer die sporen aan, die zelfde vormeloze afdrukken van een onbekend, sinister wezen...






Met een gevoel van onbehagen aarzelt de Noorman even. Wolf schijnt met ongeduld op zijn meester te wachten en loopt snuffelend een smal pad op tussen het riet. Eric volgt langzaam, als gefascineerd door die lompe indrukken in de drassige bodem. Het kost hem moeite om Wolf in het oog te houden want de hond komt snel vooruit en de voeten van de Noorman zuigen vast in de bodem. Van een pad kan nauwelijks sprake zijn. De strook grond loopt dwars tussen de uitgestrekte rietlanden door en telkens weer moet Eric snel zijn voet terugtrekken om niet in de weke modder te belanden. Het lijkt wel of het groen-grauwe, drabbige water voortdurend knaagt aan die laatste smalle dam, die de zwaarte van een mannengestalte nog kan dragen... Maar eindelijk houdt het modderige gebied op en verdwijnt ook de laatste uitloper van het pad in het water, dat zich tot aan de einder schijnt uit te strekken, troosteloos, angstaanjagend. Alleen het spoor blijft nog even zichtbaar tot ook dat verloren gaat onder het troebele oppervlak. Wolf, die reeds een eindweegs het water is ingelopen, komt met hangende kop, zachtgrommend bij zijn meester terug en schudt heftig het water uit zijn haren. „Water!" denkt Eric, „kan het dan een of ander onbekend watermonster zijn, dat deze streek zijn schrikbewind heeft opgelegd?" De adelaar schiet plotseling vooruit, alsof hij een doel in het oog heeft gekregen. De koning oogt in grote spanning zijn vogel na. Ver voor zich uit ziet hij de arend plotseling steil omlaag duiken. Hoewel het slechts een kwestie van seconden is, schijnen het uren voordat hij de koning der lucht opnieuw omhoog ziet wieken. Snel komt de majestueuze vogel naderbij en wanneer hij na een laatste boog in de lucht op Eric neerschiet, ziet de Noorman dat de roofvogel een glinsterend voorwerp in zijn bek meedraagt...



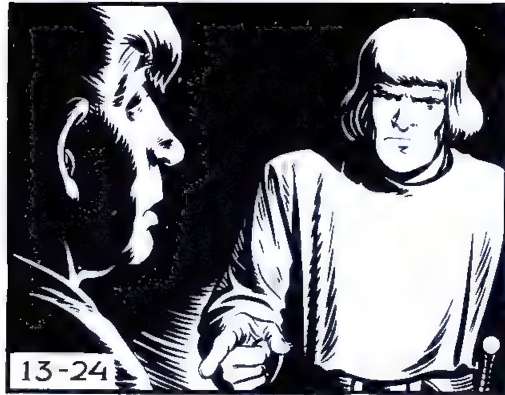




De adelaar zet zich op de onderarm van zijn meester en voorzichtig neemt Eric het voorwerp uit zijn snavel. Hij ként die gesp! Gisteravond heeft de Noorman deze gezien op het schamele kleed van de boerin. Kan dat de schatting zijn, die de zogenaamde geest van Walran van dit echtpaar heeft geëist? Geesten en gespen... denkt hij ironisch, het zijn wel zeer materiële dingen waarin deze geest belang stelt, dingen van waarde voor levende mensen, voor rovers bijvoorbeeld... Het gekrijs van de arend onderbreekt zijn gedachten. Met een glimlach wendt de koning het hoofd naar het trouwe dier dat zo plotseling te hulp is gekomen. Zacht spreekt hij de vogel toe en Eric meent uit het verheugde gekrijs op te kunnen maken, dat de arend begrijpt dat zijn meester over hem tevreden is!

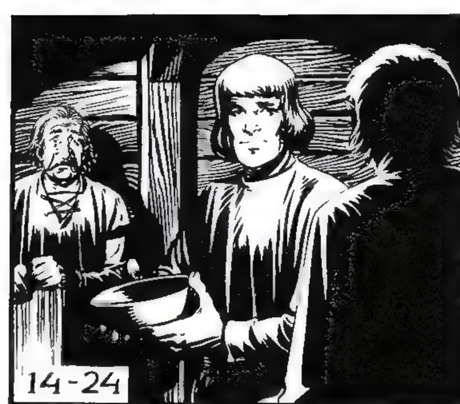
Peinzend keert Eric voorzichtig terug, de monsterlijke sporen opnieuw, doch nu in omgekeerde richting, als leidraad gebruikend. De tocht is nog gevaarlijker dan daarnet, want dichte nevels beginnen zich over het moeras uit te spreiden en als Eric weer vaste grond onder zijn voeten heeft, ligt het gehele drassige gebied in een grijs gordijn verhuld.

Enige tijd later betreedt Eric zwijgend de hut van zijn gastheer. „Ik heb iets meegebracht," zegt de koning langzaam, „een geschenk..." Hij steekt zijn geopende rechterhand naar voren, waarop de zilveren gesp ligt. De vrouw onderdrukt een kreet en met een blik waarin een wereld van angst besloten ligt, staren de boer en zijn vrouw ontzet naar de gesp... hùn gesp...






De vrouw is de eerste die haar spraak terugvindt. Met een blik vol haat op de Noorman, bitst ze tegen haar man: „Nooit had je deze vreemdeling mogen laten blijven. Let op mijn woorden... Ons huis zal in vlammen opgaan en..." „Zwijg, vrouw! " zegt de Noorman ongeduldig. „Ik wil weten wat dit beduidt! Geesten stelen geen gespen! " De boer werpt een hulpeloze blik op zijn vrouw en stamelt dan eindelijk: „Nifurr had ons opgedragen deze gesp als schatting te brengen. Wij wilden niet... Mijn vrouws grootmoeder had de gesp als geschenk gekregen..." Hij stokt een ogenblik en wist zich het zweet van het voorhoofd. „Vannacht," gaat hij fluisterend verder, „is Nifurr weer verschenen... *met het monster*! Hij dreigde ons te doden als we de gesp niet naar de offersteen brachten! " „Zo! " komt de stem van de koning hard, „jullie laten je bedriegen door een troep geslepen misdadigers, die misbruik maken van je domme bijgeloof! Je laat je om de tuin leiden als kinderen, bàh! " „Wij moeten allen betalen," protesteert de vrouw zwakjes. „Onze buren hebben een bronzen schaal... Nifurr heeft hun bevolen die schaal nog deze nacht bij de offersteen te brengen..." „En als ze dat nu eens niet doen? " vraagt de Noorman sarcastisch. „Wat doet die eh... geest dan? " De boer huivert en zijn vrouw slaat haar ogen ten hemel. „Dan wacht hun de dood..." antwoordt ze rillend. „Zo, zo! " zegt Eric peinzend, „een waar schrikbewind. Hier moet een einde aan komen! " Nadenkend strijkt hij over zijn kin. „Zij zullen die schotel nièt wegbrengen," zegt hij dan. „Zij zullen in geen geval naar die offersteen gaan! " En als de boerenmensen hem in uiterste ontzetting aanstaren, laat hij er met een dreigend lachje op volgen: „*Ik*... zal die schotel wel even gaan brengen..."







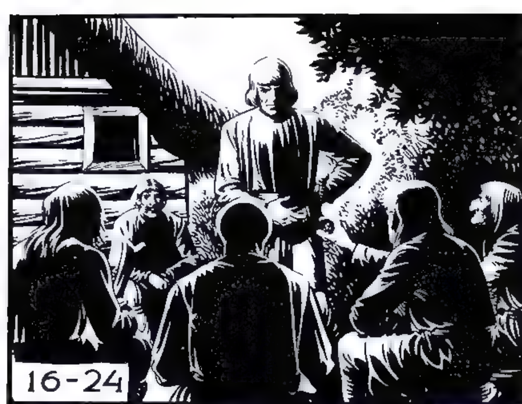
De bewoners van de aangrenzende hoeve horen Eric in stomme verbazing aan, wanneer hij hun vertelt dat hij de bronzen schaal naar de offersteen wil brengen. „H... het... mm... monster vindt 't vást niet goed," stamelt de oude man aarzelend, „het zal misschien denken dat wij niet willen. En dan wacht ons een wrede dood, heer..." „Ach wat," zegt zijn vrouw, „het monster weet toch dat de schotel van ons komt? ! Laat 'm gaan! " De boer haalt zuchtend de schaal te voorschijn. „Geloof jij aan het bestaan van monsters? " vraagt de Noorman. „Geloven? Ik weet het zeker! " antwoordt de oude man. „Wij zien toch wat er gebeurt als wij niet gehoorzamen..." „Jaja," zegt de koning sarcastisch, „die geest! Wat moet een geest eigenlijk beginnen met al die voorwerpen? ? Hij kan ze niet eens dragen, want geesten hebben geen lichaam. En bovendien..." „Niet spotten! " onderbreekt de boer sidderend. „Met dat soort dingen bemoeien wij ons niet." En bezwerend de handen opheffend, laat hij er op volgen: „We zijn blij dat we leven! " „Dat zijn we allemaal," zegt de Noorman droog, „maar het ligt er wel aan hoè! "

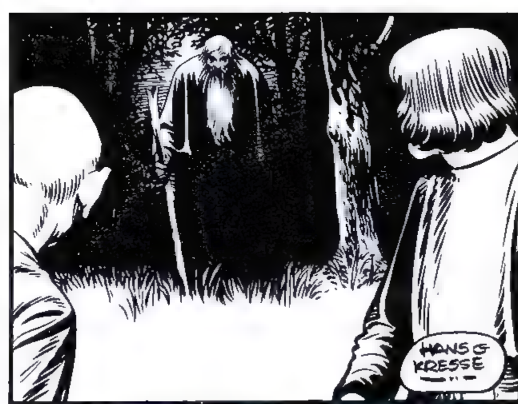
Die avond maakt Eric met Wolf opnieuw de tocht naar de offersteen. Duisternis heeft zich over het moeras uitgespreid en een vochtige, klamme nevel doet de koning huiveren in zijn kleren. Maar eindelijk ziet hij de omtrekken van de offersteen voor zich. De Noorman wacht weggescholen tussen het riet aan de rand van de offerheuvel, op de dingen die gaan komen. Maar onzichtbaar voor Erics ogen glijdt aan de andere zijde van de offersteen een afschrikwekkende gedaante door het zachtgolvende water; slechts de behaarde kop en een deel van een brede, massieve rug steken boven de oppervlakte uit. Zacht snuivend nadert de monsterlijke verschijning de offersteen...






Vermoeid door het ingespannen turen naar de offersteen, sluit Eric voor enige seconden zijn ogen en als hij ze weer opent, houdt hij zijn adem in. Er beweegt iets in de donkere schaduw van de bomen! Wolf zet zijn haren overeind en gromt. Maar de koning houdt de wolfshond stevig vast. Een gestalte komt behoedzaam te voorschijn... Een harige klauw maakt zich met een woeste greep van de bronzen schotel meester. Op hetzelfde moment rukt Wolf zich los en stormt op de weerzinwekkende verschijning af. Het monster staat even als versteend stil. In dat ondeelbaar ogenblik ziet de Noorman de grauwe, slijmerige kop... de snoet met de brede neusgaten en de blikkerende tanden. En nu dreigt zelfs hém de nuchterheid in de steek te laten. De beklemming duurt echter slechts een paar seconden. Hij rukt zijn zwaard uit de schede. „Sta! " De gedaante stoot een doffe kreet uit en vlucht weg tussen het riet, achtervolgd door Wolf. Dan volgt een zware plons en is het monster uit het gezicht verdwenen. De Noorman loopt naar de plaats waar hij het geluid gehoord heeft en daar vindt hij Wolf, grommend aan de rand van een zwarte poel, het troebel oppervlak beroerd door grote kringen. „Is het dan toch een of ander voorwereldlijk monster? " vraagt Eric zich verontrust af. „Een overblijfsel uit oertijden? " Heen en weer geslingerd tussen zijn verstand en het gruwelijk beeld van het monster, keert Eric langzaam terug. Nog eenmaal keert hij zich om en plotseling ziet hij het gedrocht weer uit het water oprijzen en ver weg, struikelend en druipend de vaste bodem bereiken. Op hetzelfde ogenblik scheurt een angstkreet door de lugubere stilte, een langgerekte wanhoopskreet als van een mens in doodsnood...



De volgende morgen zegt Eric de boer dat hij de mensen uit de omtrek wil spreken. Enige uren later verzamelen zij zich op het erf en als Eric naar buiten komt, begrijpt hij dat hij het onderwerp van vele gesprekken moet zijn geweest. Gedurende enkele ogenblikken neemt hij de mannen zwijgend op. Dan zegt hij: „Ik sta verbaasd nu ik jullie hier zie! Stuk voor stuk forse kerels en hoe gedragen jullie je? Als oude vrouwen... als kinderen! ! " De Noorman lacht kort. „Bijgeloof! ! Geesten bestaan niet en burchten die zomaar in de grond zakken evenmin. *Ik* geloof alleen wat ik met mijn eigen ogen zie! " Eric wacht een ogenblik. „En dat was bijvoorbeeld een man, vermoord..." „Maar..." stamelt een oude boer, „*wij* hebben die *geest* gezien, heer! " „Ik ook," valt de koning snel in, „deze nacht, bij de offersteen. Maar... wat het ook mag zijn, een geest zeker niet! Geesten gaan niet op de loop voor een hond en een man met een zwaard." De boeren kijken elkaar ontsteld aan. Onverstoorbaar gaat Eric verder: „Ik zal je vertellen wat ik denk: een stel geslepen misdadigers maakt gebruik van jullie bijgeloof. Zij kleden jullie tot op het hemd toe uit! Als jullie nog een greintje *bloed* in je aderen zouden hebben, zouden jullie daar een eind aan maken: dan liet je je niet bang maken door een oude man in het bos. Als jullie samen die afperserij trotseert, zal *ik* jullie helpen en dan wil ik wel eens zien wat die eh... Wilde Walran doet! " Eric kijkt de mannen een voor een aan, maar zij staren langs hem heen, in radeloze angst. Als de Noorman zich snel omwendt, ziet hij een lange, gebogen gestalte naderen. Een oude man, met een lange, grauwe baard en wilde verwarde haren...







De zonderlinge verschijning komt met lange, sluipende passen naderbij. De man schijnt heel oud, want hij steunt zwaar op een lange, knoestige staf. Toch kan de Noorman het gevoel niet van zich afzetten, dat de boeren hun ziener voor veel ouder houden dan hij in werkelijkheid is. De oude heft dreigend zijn stok op naar de Noorman. „Indringer! " klinkt zijn hoge, overslaande stem. Hij kijkt de boeren met bliksemende ogen aan. „Gehoorzaam of sterf! " schreeuwt hij wild. „De geest van Walran eist zijn deel! Vreselijk is je lot als je niet doet wat de geest verlangt. Je hebt de man gezien die weigerde..." Dan keert hij zich met een loerende blik naar Eric. „Verjaag die indringer! " roept hij hol.

Tegelijk stoot hij zijn stok in de maag van de Noorman. „Luister niet naar die verleider! Reeds jullie vaderen kwamen tot Nifurr om raad. Onderga deze beproevingen of sterf in bloed en angst en vuur... „Hou je stok bij je," zegt de Noorman dreigend. „Bedrieger! Deze nacht ging Walrans zogenaamde geest voor mij en mijn hond op de loop! " Doch nu neemt de oude boer weer het woord. „Wie ben je eigenlijk zelf? Een man met een verscheurende adelaar en een schrikwekkende hond..." „Juist! " valt Nifurr gretig in en zijn plechtstatige spreektoon verlatend, bijt de oude Eric toe: „Wie ben je zélf, he? " „Ik ben Eric, koning der Noormannen! ! " antwoordt de Noorman rustig.

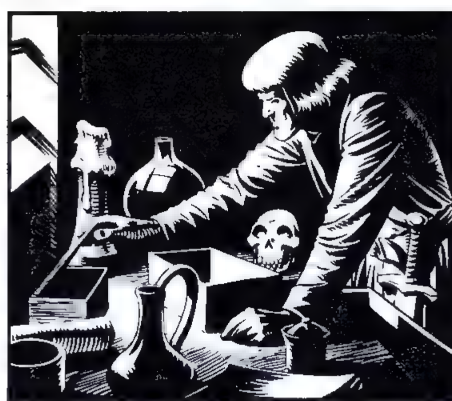






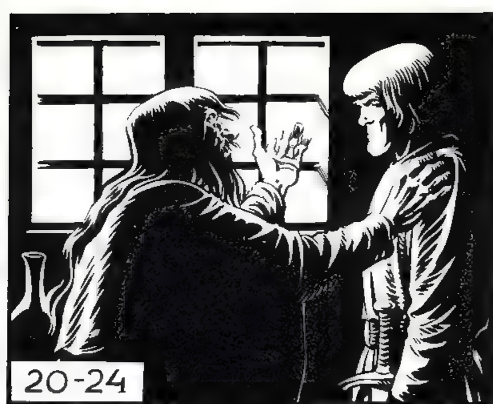
Stomverbaasd kijken de boeren de Noorman aan. De oude Nifurr lacht schel. „Koning Eric! " roept hij spottend. „Toe maar! En jij noemt een ander een leugenaar? Maar om 't even – al wás je 't! ! Wat vermag een koning tegen de onbegrensde macht van kwade geesten? Ga heen, vreemdeling! Koning of niet, laat ons alleen! Onze beproevingen gaan je niets aan! Ga heen, voor wij allen sterven..." „Je kunt beter vertrekken, heer," zegt de oude boer aarzelend. Zijn buren vallen hem bij. „Ja, laat ons met rust! " roept een van de mannen. „Wij willen blijven leven! " Van alle kanten klinken nu plotseling instemmende kreten. „Ik blijf! " zegt Eric vastberaden. „Jullie geest laat voetstappen na! Jullie geest houdt van gespen en schotels! Jullie geest vlucht voor een man met een scherp zwaard..." „Genoeg! " gilt Nifurr. „Geest van Walran, straf ons niet om deze lastering..." Zijn woorden gaan verloren in het geschreeuw van de boeren, die zich met gebalde vuisten tegen Eric richten. „Sla hem dood! " klinkt een schorre stem. „Beter hij alleen, dan wij allen." De woedende troep dringt op de koning in. Maar tot zijn grote verwondering komt op dat moment juist de man die zijn nederlaag heeft bewerkstelligd, hem te hulp. „Houd op! " gilt Nifurr, met een bezwerend gebaar zijn knokige hand opheffend. Verbijsterd kijken de boeren de oude aan en er valt een onheilspellende stilte. „Wij blijven de geest gehoorzamen," zegt Nifurr nadrukkelijk en even meent Eric een triomfantelijke klank in 's mans stem te horen. „En jij," gaat de ziener met een zoetsappige grijns verder, „blijf toch... Walrans geest vindt zijn vijanden, *iedere* vijand..."







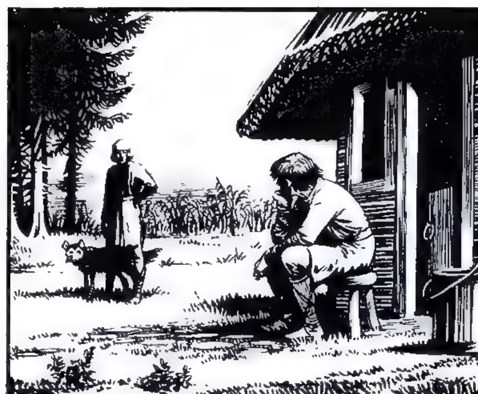
De volgende dag gaat Eric voor de tweede maal met Wolf op weg om een bezoek te brengen aan Nifurr. Het wordt tijd deze oude kerel eens duchtig aan de tand te voelen! Maar wanneer de Noorman opnieuw de verblijfplaats van de oude nadert, blijkt hij ook ditmaal afwezig te zijn. Argwanend gaat de Noorman het hutje binnen. Er hangt een lucht van vocht en schimmel en spinrag overdekt de ruwhouten balken. Een armoedige brits met enkele vuile lappen schijnt als slaapstede te dienen. Afgezien van een paar planken aan de muur, staan er slechts een tafel en een paar krukken. Maar die tafel eist Erics volle opmerkzaamheid. Temidden van allerlei voorwerpen ligt er een doodshoofd als achteloos terzijde geschoven. Alles is overdekt met een dikke laag stof alsof het in lange tijd niet is aangeraakt. Voorzichtig opent hij een houten kistje... leeg. Doch als hij de half afgewerkte perkamenten ziet, die her en der verspreid liggen, laat hij een zacht gefluit horen. De man kan schrijven! Waarom heeft hij dan zijn werk niet voltooid? De galappelinkt is geheel verdroogd en een ganzeveer ligt in een hoek. Bevreemd staart Eric naar deze tekenen van verwaarlozing en verval. Het wekt alles de indruk of de man plotseling met al zijn bezigheden is opgehouden. Waarom? Wordt hij zo in beslag genomen door zijn boodschappen voor de zogenaamde geest? Dan stoort een zacht gegrom van Wolf hem in zijn overpeinzingen, en als hij snel zijn hoofd omwendt, kijkt hij recht in de felle ogen van de kluizenaar...






Nifurr laat zijn ogen geen seconde van Eric af, als hij zonder te spreken de hut binnenschuifelt. „Gij zijt wel een zeer vrijmoedige bezoeker! " zegt hij bits. De koning haalt zijn schouders op. „Ik bezoek mijn onderdanen als 't mij goeddunkt! " antwoordt hij uit de hoogte. „Ja, ja," zegt de oude, „dat kan een koning zich veroorloven, he? " Hij stoot een schel lachje uit en gaat, met een halfspottende grimas, verder: „Een man met een paard kan bij deze arme boeren gemakkelijk voor een koning doorgaan... ook al zien zijn kleren er niet erg koninklijk uit... Oh," voegt de oude er met een zoetsappig lachje aan toe, als hij Erics gefronste wenkbrauwen ziet, „heb ik u beledigd, edele heer? Tja... een oude man als ik is niet zo goedgelovig meer..." „Van goedgelovigheid maak jij toch maar dankbaar gebruik," bitst Eric. Nifurr gniffelt zachtjes en met een vriendelijkheid die Eric maar weinig aanstaat, legt hij zijn kromme hand op 's konings schouder. „Ik ben u waarlijk niet slecht gezind! " teemt hij. „Heb ik u niet van de woede der boeren gered? Maar gij schijnt mij niet te vertrouwen! " Ongeduldig schudt de Noorman de hand van de oude man van zich af. Met een gebaar naar de halfafgewerkte perkamenten zegt hij: „Nogal vreemd dat je je vreedzame werk geheel verwaarloost voor je diensten aan het monster. Hoe oud ben je eigenlijk, man? " De kluizenaar werpt Eric een loerende blik toe. „Bij het klimmen der jaren worden de dagen niet meer geteld..." zegt hij ontwijkend. Geërgerd maakt Eric aanstalten om heen te gaan. „Ik waarschuw! Voor rovers en moordenaars ken ik geen genade! " Met een korte hoofdknik verlaat hij de hut. „Gegroet! " roept de kluizenaar hem spottend na. „Gegroet... 'heer koning'..."







„Het bezoek aan die oude kerel heeft niet veel opgeleverd," peinst de Noorman mismoedig. Voor de koning ligt de bosrand en als hij een troep watervogels onder luid gesnater de vlucht ziet nemen, laat hij het schelle gefluit horen, waar zijn arend aan gewend is. Luid krijsend duikt de adelaar op zijn meester neer, die hem met een glimlach op zijn arm neemt. Rusteloos verheft het dier zich direct daarop weer in de lucht en Eric kijkt hem peinzend na.

Voor een hut aan de rand van het woud zit op een krukje een man in gedachten verdiept voor zich uit te staren. De Noorman wil hem met een korte hoofdknik voorbijgaan, als de boer hem eensklaps aanroept: „Heer! wacht een ogenblik! Laat mij met je spreken! " Verwonderd keert de koning zich om. De boer loopt op hem toe. „Heer! " zegt hij met een lichte aarzeling, „we waren niet al te vriendelijk tegen je, maar..." „Welnu? " vraagt Eric. De man tegenover hem is nog betrekkelijk jong en heeft een verstandig gezicht. „Ik geloof dat je gelijk hebt, heer! " zegt de landbouwer langzaam en op gedempte toon voegt hij er aan toe: „Deze nacht is het mijn beurt! Een schepel tarwe..." „Die moet je dus aan dat monster brengen? " zegt Eric peinzend. „Wel, doe je het? " „Ik zou durven weigeren, als..." „Je vrouw? " vraagt de Noorman, doch de ander schudt zijn hoofd. „Ik heb niemand op deze wereld," zegt hij, „als ik maar op de anderen kon rekenen..." „Je kunt op mij rekenen! " valt de Noorman in. „Je zult nièt gehoorzamen! Vannacht kom ik bij je en samen zullen wij dat monster het hoofd bieden! ! " De jonge boer kijkt Eric enkele ogenblikken aan. „Afgesproken! "







Tegen het vallen van de duisternis voegt Eric zich bij de jonge boer in diens hut. „Jij schijnt niet erg aan die geest te geloven? " vraagt hij. „Nee," zegt de boer, „ik geloof er niet aan, evenmin als ik geloof..." Hij wacht even en gaat met een glimlach voort: „Evenmin als ik geloof dat jij de koning bent. Maar dat hindert niet, hoor! Jij lijkt mij een moedig man en ik geloof dat je 't eerlijk meent." De boer wijst op Wolf die naast zijn meester ligt. „Die hond ziet er niet al te vriendelijk uit. En dan die adelaar... Alles is 'n beetje vreemd aan je. Dàt houdt de mensen hier tegen." Eric knikt. „Jij bent zelf 'n moedige kerel," zegt hij. „Je trotseert niet slechts het monster, doch ook je buren. Als dit alles voorbij is, kun je in mijn leger een plaats krijgen! " „Ja, dat zál wel," zegt de boer.

Een tijdlang staren ze zwijgend in het vuur, ieder door zijn eigen gedachten in beslag genomen. In de spanning die hen gevangen houdt, komt de onmenselijke kreet die buiten door de stilte scheurt, toch nog onverwacht. De boer springt op; Erics hand gaat onwillekeurig naar zijn zwaard. Wéér dezelfde kreet. De boer doet een paar stappen vooruit... „Wég van het venster! " roept Eric hem toe. Hij trekt in een flitsende beweging zijn zwaard, doch voor hij twee stappen kan doen, heeft het drama zich reeds voor zijn ogen voltrokken. De man slaat in doodsangst zijn hand voor zijn ogen en zakt rochelend ineen.







Een onderdeel van een seconde staat Eric aan de grond genageld. Dan ziet hij de pijl die de man in de borst is gedrongen en hij springt op de deur af. Een pijl vliegt rakelings langs hem heen. Bukkend stormt de Noorman naar buiten; Wolf schiet hem grommend voorbij, doch Eric roept hem juist op tijd terug. Een pijl scheert rakelings langs de wolfshond. Zo snel als de duisternis het toelaat springt Eric, van boom tot boom dekking zoekend, verder. Wéér boort een pijl zich vlak voor zijn voeten in de grond en na een korte aarzeling besluit de Noorman deze achtervolging te staken. De onbekende moordenaar heeft alle troeven in handen; de strijd voortzetten is nutteloos en roekeloos. Maar op de zachte bosgrond staan weer diezelfde monsterlijke voetafdrukken afgetekend.

Rondom de armelijke hoeve verdringen zich inmiddels vele donkere gedaanten. De boeren dragen hun ongelukkige buurman levenloos naar buiten. Een van hen krijgt eensklaps de Noorman in het oog en met een schreeuw maakt hij de anderen op hem opmerkzaam. Het rumoer zakt weg in een kwaadaardig, dreigend gemompel. „Moordenaar! " snerpt een vrouwenstem. Een paar boeren komen langzaam op Eric toe. „Daar ligt je slachtoffer! " zegt een oude boer met een veelbetekenend gebaar naar het roerloze lichaam van de verslagene. „Jij hebt..." Verder komt hij niet, want een jonge boer met wild-wapperende haren en een van woede vertrokken gezicht duwt hem opzij. „Sla hem dood! " schreeuwt hij.







Met een blik vol haat staat de boer voor de Noorman. „Doodslaan! ” gilt de jongeman opnieuw, maar nòg waagt hij het niet deze rustige vreemdeling aan te vallen. De anderen schijnen zijn aarzeling te begrijpen en sluipen behoedzaam om de Noorman heen om hem in te sluiten. De wolfshond wendt zich woedend grommend om en de aanblik van de scherpe snijtanden doet hen terugdeinzen. Voor zijn dekking in de rug behoeft Eric zich geen zorgen te maken... Steeds kleiner wordt de halve cirkel tegenover de koning. „Jij zult sterven! ” schreeuwt de jonge boer met het brutale gezicht. „Jij hebt deze man misleid en hij heeft zijn ongehoorzaamheid met de dood bekocht! ” „De geest? ” roept Eric spottend. „Die geest pleegt zijn moorden met pijl en boog. Deze man had meer moed in zijn pink dan jullie allen bij elkaar. Als jij je net zo dapper verzette...” „Zwijg! ” gilt de boer door het dolle heen en met een van woede vertrokken gelaat springt hij op Eric toe.

„Houd op! Raak die man niet aan! ” klinkt een krakerige stem. Eric herkent het schelle, overslaande stemgeluid van de oude Nifurr. Wolf begint vervaarlijk te grommen. De kluizenaar komt met slepende tred nader. „De Wilde Walran,” zegt hij met onheilspellende nadruk, „wil niet dat jullie deze man doden! De geest van de burchtheer eist zijn schatting van iedereen! ” Nifurr wacht een ogenblik en strekt zijn klauwachtige hand naar Eric uit. „Ook koningen moeten betalen! ” gromt de oude ziener triomfantelijk. „Deze nacht, mannen,” kondigt hij aan, „is het zijn beurt! ” En terwijl hij zijn stem laat dalen tot een hatelijk gefluister, voegt hij er aan toe: „Walran heeft deze edele heer bevolen naar de offersteen te gaan... met al zijn goud! ! ! ”







Als Nifurr uitgesproken is kijken de boeren Eric afwachtend aan. „Domkoppen! " zegt Eric verachtelijk, „lik de hand die je geselt en bijt naar hem die tracht te bevrijden! De koning betaalt geen schatting aan moordenaars! " „Dan zullen wij je dwingen! " gilt de brutale boer en Nifurr voegt er aan toe: „De Wilde Walran straffe u voor die woorden! " „Dwingen? " herhaalt Eric. Eensklaps is zijn geduld uitgeput. In een onverwachte uitval grijpt hij Nifurr met kracht in de borst. „Wie wil mij beletten met deze oude onruststoker af te rekenen? " Onheilspellend laat de koning zijn zwaard blinken voor het van angst vertrokken gezicht van de kluizenaar. „Dwingen? " roept hij nogmaals honend, „mijn zwaard is te goed voor lafaards! Moet ik mijn hond op jullie afzenden? " Onwillekeurig doen de kerels een stap achteruit en hijgend kijken ze naar Wolf, die kwaadaardig grommend naast zijn meester staat. „Mijn hond," gaat de koning verder, „of mijn adelaar? " In paniek dringen de boeren nog verder terug in de richting van de hut. „Lafaards," zegt de Noorman minachtend. Ineens weer volkomen rustig werpt hij Nifurr opzij, alsof hij een schurftig dier van zich afschudt. De kluizenaar tuimelt op de grond. Hij snakt naar adem en, zich half oprichtend, strekt hij zijn kromme hand naar de koning uit. „De geest zal u straffen! " raast de oude, „als ge deze nacht de schatting niet brengt! " „De edele heer durft niet! " schreeuwt de jonge boer weer, die iets van zijn oude brutaliteit teruggevonden schijnt te hebben. „De edele heer is zeker bang in het moeras, als het donker is..." Verachtelijk ziet de Noorman op de mannen neer. Deze domme hazen hebben een les nodig. „Ik daag jullie geest uit! " zegt hij bits, „deze nacht! In het moeras! ! "







In de namiddag van de volgende dag maakt Eric zich gereed om naar de offersteen te gaan. Als hij naar buiten treedt, ziet hij de andere boeren in een groepje aan de rand van het erf staan. „Ik laat mijn hond bij je achter," zegt hij tot zijn gastheer. „Zorg dat je niet te dicht bij hem komt! " De boer knikt benepen. Nadat Eric zich er van vergewist heeft dat het de koolzwarte in zijn primitieve stal aan niets ontbreekt, begeeft hij zich op weg. Schel fluit hij zijn adelaar. Het machtige dier schiet omlaag en springt van Erics arm op zijn schouder. Welgemoed gaat de koning verder. Als hij bij de offersteen aankomt, is de bleek-rode zonneschijf reeds half onder de horizon verdwenen. Nauwkeurig neemt de Noorman de omgeving op. Verschillende paden leiden uit het moeras naar deze wat hoger gelegen plek. Eric besluit zich links van de steen in het riet te verbergen. Hij houdt de adelaar bij zich en maakt het zich zo gemakkelijk mogelijk. Uur na uur verstrijkt en van tijd tot tijd werpt Eric een blik op de offertafel, waar hij het lederen buideltje, met kiezelstenen gevuld, heeft neergelegd. Telkens weer gaan Erics ogen naar het pad waarlangs het monster de vorige keer ontkomen is. Geen enkel gerucht dringt door de stilte. Doch als hij opnieuw het hoofd omwendt naar de offersteen, kan hij een kreet van verrassing nauwelijks onderdrukken. Het buideltje is verdwenen...







Eric herstelt zich snel van zijn verbazing en springt op de steenmassa toe. Er is niets te zien, behalve de grove, vormloze afdrukken... Seconden later staat hij aan de rand van een dichte rietkraag, waar de sporen plotseling ophouden. Vastbesloten het monster deze keer niet te laten ontsnappen, probeert Eric met zijn voet de glibberige grond tussen de rietstengels, doch hij moet zich snel terugtrekken om niet in de modder weg te zakken. „Als Wolf nu maar hier was," denkt hij teleurgesteld. In ieder geval is het goed dat hij de goudkorrels in de buidel door stenen vervangen heeft. Daar zal het monster weinig plezier van beleven. Op dat ogenblik vliegt de adelaar krijsend omhoog en Eric ziet de vogel met brede wiekslag naar rechts zwenken, als een zwarte schim tegen de nachtelijke hemel, om op korte afstand, nog steeds onder woedend gekrijs, omlaag te duiken. Eric begrijpt wat dit betekent. Daar, op het pad door het moeras, beweegt zich een logge, brede gestalte. „Het monster! " denkt Eric met grimmige voldoening. In twee sprongen heeft hij het begin van het moeraspaadje bereikt en zo snel als hij durft, rent hij het wanstaltige wezen achterna. Het zwaait met de logge voorpoten alsof het bevreesd is voor een aanval van de adelaar, doch de vogel blijft in grote kringen boven het moeras cirkelen. Eensklaps verdwijnt het pad in een brede watervlakte en voor de ogen van de koning laat het monster zich in het water glijden. Hijgend van opwinding en inspanning legt Eric de laatste meters af; dan, zonder zich een ogenblik te bedenken, stort ook hij zich in het moerasmeer...







Als het kille water zijn kleren binnendringt, overvalt Eric de angst dat deze koene sprong zal eindigen in een ellendige dood in het moeras. Maar al is de grond niet bijzonder hard, hij is stevig genoeg om zijn gewicht te dragen. Voor hem uit waadt het monster met zwaaiende armbewegingen door het drabbige water en de Noorman zorgt ervoor in het spoor van het ongedierte te blijven. Op de andere oever rijst het gedrocht uit het water omhoog en snelt met geweldige stappen voort over een kale zandvlakte. Drijfzand! stelt Eric huiverend vast. Doordringend fluit hij de roofvogel, die boven de vluchtende gedaante cirkelt. Deze begrijpt de bedoeling van zijn meester onmiddellijk. Met oorverdovend gekrijs stort hij zich op zijn prooi. De harige gestalte krimpt ineen, terwijl de lange klauwarmen zich ten afweer omhoog heffen. Weer valt de arend aan en het monster deinst met een wilde angstkreet terug... slechts een enkele stap zijwaarts... doch dit is reeds te veel... Voor de ogen van Eric zakken de voeten van het gedrocht in de zandmassa weg. Iedere beweging doet het verder wegzinken. Een afschuwelijk gejammer snerpt over de vlakte en de geweldige armen klauwen in de lucht. Binnen enkele minuten vindt het afschuwelijke drama zijn einde... Ontzet staart Eric naar die plek, waar het zacht ritselende zand zich langzaam weer gesloten heeft. De Noorman wist zich het koude zweet van het voorhoofd. „Het was tòch 'n monster," denkt Eric met een huivering. En op dat ogenblik trilt over de zandvlakte een ijle, jammerende kreet...







Gespannen luistert Eric toe. De kreet herhaalt zich niet meer. Hij haalt diep adem. Dit monster is nu wel dood, doch wellicht zijn er méér van deze wezens die door handige schavuiten gebruikt worden om de bevolking uit te zuigen. Misschien was die laatste, ijle kreet wel van een van die wezens afkomstig... Nauwkeurig beschouwt de Noorman de zandige bodem; hij loopt langzaam voort tot de plaats waar het monster in drijfzand is ondergegaan. Nauw zichtbare sporen duiden de richting aan waaruit het monster moet zijn gekomen toen het naar de offersteen ging. Geleidelijk aan wordt het pad wat harder en in het zwakke maanlicht strekt zich een hoger gelegen zandplaat voor hem uit. Onwillekeurig houdt de koning zijn pas in en zijn gevoel bedriegt hem ook ditmaal niet, want eensklaps doemt een aarden wal voor hem op, die het uitzicht over de zandplaat wegneemt.

Scherp luisterend blijft hij staan voor de dam en pas als alles stil blijft klimt de Noorman er overheen. Aan de andere kant loopt de bodem steil omlaag in een diepe kom en daar ziet Eric een vrijwel geheel in de grond verborgen ruwe hut van boomstammen en palen. „Het hol van het monster! ” gaat het door de Noorman heen. Geen enkel geluid verstoort de stilte. Eric sluipt naar de ingang van de hut. Een deur is er niet en een strook maanlicht valt naar binnen; verder ligt de hut geheel in het donker gehuld. Er heerst een beklemmende stilte, doch iets in de Noorman waarschuwt hem dat hij niet alleen is en op hetzelfde ogenblik komt uit de inktzwarte duisternis een zacht hijgen...







„Is daar iemand? " roept Eric gedempt. Hij kan 't niet helpen, maar ijskoude rillingen lopen over zijn rug... „Help! " kreunt een doffe stem. Eric doet een stap dichterbij. In het schijnsel van de maan ziet hij het doorgroefde en vermagerde gelaat van een oude man met zachte ogen en ineens begrijpt hij alles. „Gij zijt Nifurr! " zegt hij en de oude knikt langzaam. „Zij hebben mij..." begint hij. Met een hoofdknik vult Eric aan: „Zij hebben u overweldigd en een ander in uw plaats gesteld om met behulp van dat monster..." „Monster? ? " meesmuilt de grijsaard. „Gelóóft gij daaraan? Twee bandieten zijn het. Vader en zoon, naar ik uit hun gesprekken opmaakte. De vader haalde mijn hut overhoop. Zijn zoon vermomde zich als het monster met een masker van gebakken klei en genaaide berehuiden om zijn lichaam mee te bedekken. Het is een grove kerel met bonkige schouders, met armen als..." Er komt een angstige blik in zijn ogen. „Verdwijn, vreemdeling! " spoort hij Eric gejaagd aan. „Ga heen, voor hij u hier vindt! " „Die komt niet meer terug! " grijnst de Noorman opgewekt. „Met dat monster heb ik de rekening vereffend! " Nifurr ziet zijn redder verrast aan. „De Goden zijn geprezen! " barst hij opgelucht los. „Ondanks mijn ellendige toestand ben ik steeds blijven hopen, dat iemand mij zou komen verlossen en nu... nu zijt gij gekomen..." Eric knikt nadenkend. „Hm," zegt hij, „een sluw plan. Ik vermoedde wel zoiets, doch het verbaast mij toch nog hoe listig het in elkaar was gezet! Doch nu is alles voorbij, behalve... waar zijn de voorwerpen die de boeren offerden? " De oude man wijst naar de hut. Eric knikt tevreden. „Kunt ge lopen? " vraagt hij dan. „Als ge mij steunt..." meent Nifurr. „Kom dan," zegt de Noorman, „dan zullen wij samen de vàlse Nifurr ontmaskeren..."







Beladen met de in de hut gevonden buit van de afpersers, keert Eric – na een moeizame tocht met de door ontberingen verzwakte Nifurr – naar de woonplaats der boeren terug. Hij wijst de oude man een schuilhoek tussen de struiken en treedt op de woning van zijn gastheer toe. Wolf begroet zijn meester met vrolijk geblaf. Half angstig, half nieuwsgierig kijken de boer en zijn vrouw naar de vreemde bepakking van de koning. Ook de andere boeren komen toelopen. Met een onverwachte beweging laat Eric de in lappen gewikkelde voorwerpen op de grond glijden. „Ziedaar, jullie schatting! " roept hij spottend uit. De boeren staan een ogenblik als met stomheid geslagen, doch hun verbijstering maakt spoedig plaats voor een onbeheerste vreugde, nu zij eensklaps al die vertrouwde dingen weer voor zich zien. Op dat ogenblik snerpt een verbeten stem: „Afblijven! ! " Geschrokken kijken de boeren om. De jonge boer, die vroeger ook reeds de leiding heeft genomen, treedt met fonkelende ogen naderbij. „Dief! " schreeuwt hij Eric woedend toe. „Jij hebt Walran bestolen! Raak het niet aan! ! " grauwt hij naar zijn buren, „als je leven je lief is... Het behoort aan de geest! " Eric lacht honend. „Die geest komt niet meer terug," zegt hij, „wat het moeras eenmaal gegrepen heeft..." „Nifurr..." stamelt een van de mannen en de Noorman grijpt de kans direct aan. „Die oude bedrieger zul je bedoelen! " zegt hij scherp. Hij verheft zijn stem: „*Hier* is de échte Nifurr! " Op hetzelfde ogenblik treedt de oude man uit de struiken te voorschijn. De boeren staan als met stomheid geslagen. Alleen de jonge belhamel springt met een woedende kreet vooruit. „Bedrog! " gilt hij met overslaande stem, „een handlanger van die indringer... Sla ze dood... allebei..."






De woedende jonge boer stormt op Eric toe. Voor hij iets kan uithalen, treft de stalen vuist van de Noorman hem op de kaak. Zonder een geluid zakt de heethoofd in elkaar. De andere boeren deinzen verschrikt terug. „En nu geen stommiteiten meer! " zegt Eric dreigend. Dodelijk bevreesd drommen de boeren bijeen en niemand waagt het iets te zeggen. De oude Nifurr krijgt medelijden met hen. „Zij zoeken het kwade niet," merkt hij vergoelijkend op, „en wat hun ongeloof betreft..." Een fijn lachje glijdt over het gelaat van de kluizenaar, „laten we naar mijn hut gaan, dan kunnen zij de namaak-Nifurr vergelijken met mij, die hen allen reeds als kinderen gekend heeft." Erics boosheid is alweer gezakt. „Dan gaan wij direct," zegt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. Nog wat angstig volgen de boeren de Noorman in de richting van het woud waar de hut van Nifurr verscholen ligt. De weg loopt langs het moeras en uit de blikken van de boeren blijkt duidelijk, dat alleen Erics aanwezigheid hen heeft kunnen bewegen dit oord te betreden. Als zij de bosrand naderen zien de mannen eensklaps een rookkolom boven de bomen uitstijgen. „Brand! " De echte Nifurr ziet Eric verontrust aan en onwillekeurig versnellen de mannen hun pas. Als zij de open plek voor Nifurrs hut bereiken, lekken de vlammen aan alle kanten aan het droge hout. Hier valt niets meer te redden en de oude kluizenaar wendt zijn hoofd af, nu daar zijn armelijke woning aan het vernietigende vuur wordt prijsgegeven. De boeren kijken ontsteld toe. „Waar is die schurk gebleven? " roept Eric nijdig. In grote opwinding kijken de mannen om zich heen. „Daar! " wijst een van de boeren, „daar tussen de bomen..." Ver voor zich uit zien de mannen de gebogen gestalte van de bedrieger met fladderende kleren wegrennen...







Op een kort bevel van de Noorman schiet Wolf vooruit. Juist als de oude schavuit een open plek oversteekt, hoort hij vlak naast zich het onheilspellende gegrom van de wolfshond en in doodsangst drukt hij zich tegen een boom. De hond blijft met opgetrokken bovenlip staan alsof hij de verdere afrekening aan zijn meester wil overlaten. Enkele ogenblikken later verschijnt de Noorman tussen de bomen, op de voet gevolgd door Nifurr en de verbijsterde boeren. Verwilderd loert de oude schavuit naar Wolf. „Houd die hond terug! " smeekt hij hees. „Ik zal..." „Jij zal ons vertellen wie je bent! " dondert de stem van de koning. „Ik zal àlles vertellen," jammert de oude, „als die wolf me maar niet verscheurt..." Eric roept de hond bij zich. Met horten en stoten bekent de bedrieger alles. Als hij eindelijk is uitgesproken, wendt de Noorman zich met een veelbetekenend lachje tot de boeren, die er beteuterd bij staan. „Ziedaar, jullie bijgeloof! " zegt hij met gemoedelijke spot. „Ik heb het jullie wel gezegd! " „Vuige verrader! " sist de oude boer tussen zijn tanden en een van zijn jongere buren dringt zich naar voren. „Sla hem dood! " roept hij woedend uit. De verbitterde boeren willen zich op de valsaard storten, maar Nifurr treedt met opgeheven armen voor hen. „Nee! " roept hij uit. „Dood hem niet. Zend hem heen! " „Mijn zoon is al dood," jammert de booswicht. „Heb medelijden met een oude man..." Afwachtend zien de boeren naar de koning, die nadenkend voor zich uit kijkt. „Het is goed! " zegt Eric eindelijk. „Laat hem gaan zoals hij is gekomen: berooid, een zwerver. In de dagen die hem nog resten zal de stem van het geweten zijn straf zijn..."







Zij keren naar de schamele hoeve terug. De jonge boer staat hen met duistere blik op te wachten, doch de boeren lopen vooruit en vertellen hem fluisterend wat er gebeurd is. Als Eric op hem toetreedt, slaat de man zijn ogen neer, maar Eric steekt hem zijn hand toe. „We praten er niet meer over! " zegt hij welwillend. Hij laat zijn blikken over de anderen gaan: „Jullie hebben gezien hoe dom het is je te laten leiden door duister bijgeloof! Houd je legenden en oude volksverhalen in ere, want zij bevatten vaak grote wijsheid. Maar blijf met beide benen op de grond staan en gebruik je verstand! " Eric zwijgt een ogenblik en gaat dan met een glimlach voort: „Ook ik schrok toen ik dat monster voor de eerste keer aanschouwde! " „Koning," zegt een oude boer benepen, „vergeef ons en dank... voor uw hulp tegen deze... rovers! " Het is alsof dit laatste woord ook de laatste rest van hun bijgeloof wegvaagt en opgewonden stemmen de anderen er mee in en verdringen zich om van Eric met een aarzelende handdruk afscheid te nemen. „Vertrouw de ware Nifurr! " zegt de koning als hij enige uren later weer in het zadel zit. Hartelijk neemt hij afscheid van de oude man, dan gaat hij welgemoed op weg. De koolzwarte hinnikt vrolijk nu hij zijn meester weer mag dragen. En dan, ineens, is daar in de wijde lucht ook weer de trouwe adelaar, die in snelle vaart zijn meester nagekomen is en in grote kringen boven Eric blijft cirkelen...







„Bijgeloof is als vergif," peinst Eric. Op een heuvel houdt de koning de koolzwarte in en staart over het wijde land. Dan zoeken zijn ogen de lucht af, maar de adelaar is uit het gezicht verdwenen. Nee, daar komt hij weer... Maar zijn vogel is niet alleen. Een tweede arend cirkelt en buitelt vlak naast de roofvogel, die zijn meester reeds zovele blijken van trouw en aanhankelijkheid heeft gegeven. De Noorman fronst even zijn wenkbrauwen, want het heeft er de schijn van dat het tot een gevecht zal komen. Direct daarop echter bemerkt hij zijn vergissing. Het is juist het tegendeel van vijandschap, dat deze beide majestueuze dieren met bliksemsnelle wendingen om elkaar doet draaien. „Koning en koningin der lucht! " zegt Eric zacht voor zich heen en meteen overvalt hem het trieste besef dat dit het afscheid van zijn prachtige adelaar betekent. Zijn gevoel bedriegt de Noorman niet. Nog eenmaal beschrijven de beide vogels een grote kring om de eenzame ruiter en zijn hond en zo laag scheren zij over hem heen, dat het suizen van hun machtige wiekslag in zijn oren blijft klinken, als de adelaars zich met een plotselinge wending pijlsnel verwijderen. Lange tijd kijkt Eric de vogels na. „Zal ik hem fluiten? " denkt hij, maar bijna tegelijkertijd schudt hij zijn hoofd. „Nee, mijn jonge arend luistert nu nog slechts naar één roep: de roep van de natuur! " Met een zucht wendt de Noorman zijn blik af. Hij kijkt naar zijn hond, die de kop trouwhartig naar hem opheft. „Jij blijft mij tenminste trouw! " zegt Eric. „Kom Wolf, naar huis! " En in de vallende avondschemering rijdt Eric de Noorman voort...

Deze serie bestaat uit:

1 De steen van Atlantis
2 De sultan van Akaiim / Het stenen afgodsbeeld / Het water des levens / De ondergang van Atlantis
3 De valse koning / Het wapengericht / Het goud des Ozmecs / Het geheim van het grafgewelf
4 Het rijk van het Midden / Storm over China
5 De zoon van Eric / De zwarte ruiter
6 De koning der steppen
7 Het Tyrfing mysterie / Heidrun
8 De prijs der wrake
9 De vloek van het goud / Het moerasmonster



ISBN 90 01 50463 9